

KESKENY ÚT

2018. TAVASZ • XX. ÉVFOLYAM • 72. SZÁM

Siker

20

éves a
KESKENY
ÚT

TARTALOM

Idézetek	3
Világi siker <i>Nate Shurden</i>	4
Biblikus siker <i>Iain Duguid</i>	7
Szakmai siker <i>Eric B. Watkins</i>	10
Hűség és eredményesség <i>Nick Batzig</i>	13
Ha nem érzem magam sikeresnek <i>J.R. Vassar</i>	16
Jobb az anyáknak otthon maradniuk? <i>Trillia Newbell</i>	18
7 helytelen ok az egyház elhagyására <i>Brett McCracken</i>	20
Nyílt levél a lányomnak - a testéről <i>Allison Burr</i>	22
„Ha még embereknek igyekeznék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgája” <i>Karikó Zoltán</i>	24
Hogyan birkózzunk meg a technikai fejlődés okozta féltelmeinkkel? <i>Tim Challies</i>	27
Hírek innen-onnan	30
Az öröm hét forrása	31
A keresztyénség kilencedik százada <i>Tamás Sándor</i>	32

SIKERRE ÉHEZVE

levél a szerkesztőtől

A Biblia természetesen a sikerről is beszél. Ha a számszerinti bibliai előfordulásokat nézzük (legalábbis a magyar fordítás alapján), a legsikeresebb személyt az Ószövetségben találjuk. Dáviddal kapcsolatban említi négyszer is a Szentírás, hogy sikeres volt (1Sám 18,5.14.15.30). Gyorsan egyet is érthetünk ezzel a megállapítással: kit is gondolhatnánk sikeresebbnek, mint a pásztorfiúból lett dinasztiaalapító királyt? Dávid hozott békességet Izraelnek, és tette ezt a kisállamot a kor meghatározó hatalmává.

Dávid az Isten szíve szerint való férfi, aki a viszonyítási pont Izrael későbbi uralkodói számára is. Dávid volt Isten hű prófétája, akinek írásai ma is szívünk-höz szólnak. Katonai, gazdasági, lelki értelemben Dávid élete teljesen sikeres.

Azonban Isten mindig tartogat meglepetést számunkra. Például azt, hogy Isten még azelőtt nevezi sikeresnek Dávidot, mielőtt a fenti tetteinek nagy részét végrehajthatta volna. Az 1Sám 18-ban Dávid még élete elején van, csupán a férfikor határán, és az Ige máris négyszeresen sikeresnek nevezi. Miért?

A másik érdekesség pedig az, hogy a Szentírás nem azért nevezi sikeresnek Dávidot, amit tett. Pedig ez lenne a mi emberi gondolkodásunk: Dávid sikeres, mert elfoglalta Jeruzsálemet; mert gazdaságilag erőssé tette az országot; mert előkészítette a templom építését. Ám Isten szava ezt mondja: „Dávid minden útjában sikeresen forgolódott, mert az ÚR vele volt.” (1Sám 18,14) Majd szinte ugyanezek a szavak hangzanak el Dávid utódja, Ászá király szájából: „Építsük meg a városokat [...], mert kerestük az URat, a mi Istenünket, kerestük, és ő nyugalmat adott nekünk mindenfelől. Építkezni kezdtek tehát, és sikerrel jártak.” (2Krón 14,7)

Vagyis a siker nem a mi tetteink következménye, hanem az Úrral való közösségünkől fakad. Noha csábító a gondolat, hogy valami külső, könnyen megfogható dologban határozzuk meg a sikerességet – a gazdagságban, elismertségben, gyülekezeti szolgálatom eredményében –, azonban a Szentírás elutasítja ezt a gondolatot. Sőt gyakran beszél olyan emberekről, akik külső mércével sikeresek voltak, mégis csődöt mondtak. Gondolhatunk a Jézus példázatában szereplő emberre, aki eredményessége következtében nagyobb csúrt épített, mégis mivel nem Istennel járt, ezért Jézus egyszerűen úgy hívja: bolond! (Lk 12,20)

Az a sikeres ember, aki Istennel jár, aki Istent keresi, és az Ő országát és igazságát teszi első helyre az életében. Sőt, itt egy másik csavar: az ilyen ember százszázalékos biztonsággal sikeres. Történhetnek az életében katasztrófák, meghalhat szegénységben, ám aki az Úrral jár, mind meg fogja hallani a boldogító szót: „Jól van, jó és hű szolgám, hű voltál a kevesen, sokra bízlak ezután, menj be a te uradnak örömébe!” (Mt 25,21) Ezt jelenti igazán sikeresnek lenni. Kívánom tehát minden kedves Olvasónknak, hogy erre a sikerre éhezünk mindannyian!

Szabó Péter András

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Kiadja: Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház, www.presbyterianus.hu

ISSN 1788-5450, Szerkesztők: **Sikó Mihály** sikomihaly@gmail.com +36-20-523-2147,

Szabó Péter András, Tervezőszerkesztő: Szőlősiné Nagy Kincsó Galatea,

Első és hátsó borítót fotózta: Török Attila, Lektorálták: Bechtel Helmut Herman, Bechtel-Fekete Csilla, Csémy Petra, Donkó Tamás, Kiss László Attila, Molnár Mariann, Papp Enikő

Idézetek a sikerről...

„Isten megengedheti, hogy szolgálja csak azután váljon sikeressé, miután megfegyvelte, hogy ne legyen szüksége a sikerre a boldogsághoz. Az az ember, akit felemel a siker, és elkészerít a kudarc, még mindig testi ember. Legjobb esetben is férges a gyümölcse.”

A. W. Tozer

„Nem a siker a boldogság kulcsa. A boldogság a siker kulcsa. Ha szereted azt, amit csinálsz, sikeressé fogsz válni.”

Albert Schweitzer

„Az imádságra szánt idő gyümölcsözőbb a munkára szánt időnél. Egyedül az imádság adja a munka értékét és sikerét. Az imádság utat nyit Isten számára, hogy munkálkodjon bennünk és általunk. Isten hírnökeiként legfőbb foglalatosságunk legyen a közbenjárás, ezáltal biztosítjuk Isten jelenlétét és erejét.”

Andrew Murray

„Töretlen sikertől megrészegülve túl önelégültekké váltunk ahhoz, hogy szükségét érezzük a megváltó és megtartó kegyelemnek, túl büszkévé váltunk ahhoz, hogy imádkozzunk Istenhez, aki bennünket alkotott.”

Abraham Lincoln

„A siker a világ érdemszerző kritériuma, a hűség Istené.”

Charles S. Robinson

„A látszólagos önelégültség veszélye magyarázza azt, hogy a mi Urunk miért tekinti a gyarlóság, kicsapongás bűnét sokkal elnézőbben azoknál a bűnöknél, amelyek világi sikerhez vezetnek.”

C. S. Lewis

„A mi egyházi, ill. missziós munkánk sikere vagy sikertelensége végső soron nem az igehirdetők számától, vagy a gyülekezetek méretétől függ, hanem sokkal inkább annak a kezesztényiségnek a minőségétől, amit a munkánk létrehoz.”

Duncan Campbell

„Akik csúfosan kudarcot vallottak, gyakran elsőként látják meg Isten sikerre vezető tervét.”

Erwin Lutzer

„Nem megfelelő az a tevékenység, ami óvakodik Isten áldását kérni, vagy ha sikerrel járt, nem járul Istenhez hálaadással érte.”

Francis Quarles

„Nem a kikötő elhagyása, hanem az oda való visszatérés határozza meg egy utazás sikerét.”

Henry Ward Beecher

„A siker ugyanazon az úton található meg, mint a kudarc, csupán kissé távolabb van az úton.”

Jack Hyles

„A mi legnagyobb problémánk a bűnnel szembeni hozzáállásunk szempontjából az, hogy mi inkább vagyunk énközpontúak, mint istenközpontúak. Sokkal jobban foglalkoztat saját „győzelmünk” a bűn fölött, mint az a tény, hogy bűnünk megszomorítja Isten szívét. Főleg azért nem toleráljuk a bűnnel való harc során a kudarcot, mert sikerorientáltak vagyunk, és nem azért, mert tudjuk, hogy az bántja Istent.”

Jerry Bridges

„A Sátán legnagyobb sikere az, ha ráveheti az embereket arra, hogy azt gondolják, hogy még nagyon sok idejük van halálukig, és ráérnek még foglalkozni örök jólétük kérdésével.”

John Owen

„Emlékezz arra, hogy Isten kardja vagy, eszköze, választott edénye, hogy az Ő nevét hordozod. Az eszköz tisztasága és tökéletessége nagy mértékben meghatározza a sikert.”

Robert Murray M'Cheyne

„Nincs más kegyelmi ajándék, amit az énközpontú lélek sikeresebben tudna utánozni, mint a vallásos buzgóság.”

William Cowper

„A mi mottónk a kitartás kell legyen. És hiszem, hogy végül a Mindenható sikerrel fogja koronázni fáradozásainkat.”

William Wilberforce

Válogatta és fordította: Incze Andrea

Nate Shurden a Cornerstone
Presbiteriánus Gyülekezet
vezető lelkésze Franklinban,
Tennessee államban, és a
Franklin New College
adjunktusa.

Világi siker

NATE SHURDEN

„**B**izonyára nem ezt az eredményt várnád el valakitől, akit *A sikerre legesélyesebb* címre javasoltak a középiskolában.” Szerettem volna ellentmondani, de nem tudtam. Még soha nem láttam ilyenek a korábban oly magabiztos barátomat. De felbomlott kapcsolata, majd munkahelyének az elvesztése ezt érte el nála: többé nem volt befolyásos és nagy lehetőségek előtt álló ember. Ezt tudta, sőt el sem tudta volna titkolni. Elcsüggedve és kiábrándulva a be nem teljesült várakozások miatt, így tűnődött: „Mit jelent valójában sikeresnek lenni az életben?”

A barátom – noha ezt nem úgy érezte – jobb helyzetben volt, mint ahogy abban a pillanatban ezt felfoghatta volna. Ugyanis darabokra tört életének felszíne alatt Isten éppen azon munkálkodott, hogy eltávolítsa hamis feltételezéseit a világi sikerről, és idővel ezeket a feltételezéseket felváltsa a valódi siker természetére vonatkozó szilárd és bizonyos, Biblián alapuló hitnézetekkel.

Néhány találkozás során elmagyaráztam neki, hogy ha Ádám és Éva középiskolába járt volna, ők is elnyerhették volna *A sikerre legesélyesebb* díjat. Isten keze által megmintázva, semmiben hiányt nem szenvedve, teljesen felruházva azzal a képességgel, hogy szaporodjanak, sokasodjanak és betöltsék a földet (1Móz 1,26-28) mindketten sikerre voltak felkészítve. Egy tetterős pár, kiválóságra szánva.

De történetükből megtanulhatjuk, hogy nem ítéld meg a sikert felületesen, mivel a siker lehetősége nem egyenlő annak ígéretével. Mózes első könyvének 3. fejezetében Ádám és Éva a gonosztól befolyásolva a sikert kezdték másképpen értelmezni. A kigyó szerint az igazi sikert nem Isten képmásának visszatükrözésében, hanem az Istennel való egyenlőségben lehet megtalálni. (5.v.)

Ádám és Éva bukása után Isten szándéka a munka, teljesítmény és siker vonatkozásában a feje tetejére állt. Az ember lecserélte sikerének tárgyát, azaz Istent magát. A büszkeség – mint a siker hajtóereje

– helyet cserélt az alázatossággal, és a világi dolgok helyet cseréltek az igazi áldással, s ezek lettek a siker mérői.

Ezért van az, hogy amikor csak egy kis sikert érünk is el, háború tör ki bennünk a dicsőségért. A helyett, hogy szent örömet éreznénk a jól végzett munka kapcsán, amiért Istent kellene dicsőítenünk, hajlamosak vagyunk az eredményre olyan lehetőségként tekinteni, mellyel saját magunknak szerezhetünk nevet. Inkább magunkat állítjuk az érdeklődés középpontjába, semmint Istent, mivel természetünk inkább a bálványimádás irányába hajlik, semmint Isten igaz imádata felé.

Amikor ezt mondom, mindezt nem úgy értem, hogy a világi siker önmagában bűnös dolog. A Bibliában Isten népének számos tagja örvendett világi sikernek és elismerésnek. József a Fáraó jobb keze volt Egyiptomban, és fontos szerepe volt abban, hogy megmentse Izraelt az éhínség idején.

Eszter a perzsa király, Ahasvérus királynéja volt és eszköz abban, hogy megmentse Isten népét Hámán gonosz összeesküvésétől. Dániel Nabukodonozor király egyik tanácsadója volt és eszköz abban, hogy bemutassa Isten dicsőségét egy idegen nemzetnek. Ez csak három példa a sok közül, amit még idézhetünk volna, de a lényegét jól alátámasztja: Isten tevékenyen részt vesz abban, hogy népe világi sikert érjen el – hatalom, gazdagság és rang tekintetében –, és azt eszközként használja fel jó és isteni céljai érdekében.

De ahogyan a világi siker önmagában nem bűn, nem is jó önmagában – sőt egyáltalán nem az. A világi siker eszköz lehet a jó elérésére, de fel lehet használni gonosz dolgokra is. Az Írás többször figyelmeztet minket a világi siker kelepccéjére, legyen az a gazdagság és a tulajdon csapdája (Mk 4,19), a származásba vagy a tehetségbe vetett hamis reménység (1Kor 1,26-31) vagy a hatalom és a rang bálványimádása (Mk 10,35-45). A Biblia tudja, hogy a sikernek ránk nézve átformáló ereje van, ami a világi értékrendjéhez és gyakorlatához igazít minket.

” *Isten tevékenyen részt vesz abban, hogy népe világi sikert érjen el, és azt eszközként használja fel saját céljai érdekében.*

” *Nem sokan tudunk birtokában lenni a világi sikernek anélkül, hogy a világi siker ne birtokolna minket.*

A 18. századi közgazdász, Adam Smith ismerte a sikernek ezt az irányvonalát. Bölcsen úgy érvelt, hogy a viruló gazdaság építésének a legjobb módja az, „ha az emberek önszeretetét szólítjuk meg, s nem az emberiségüket.” Megértette, hogy a bukott emberek eredmény és siker iránti vágyakozása gyakran nem olyan szívből ered, mely hajlik az Isten és felebarátaink iránti szeretetre, hanem olyanból, amely hajlamos az önszeretetre, s önmaga felé fordult.

Mindezek után felvetődik egy kérdés: Mi a siker igazi természete?

Meglátásom szerint kétféle módon térhetünk el rossz irányba. Egyfelől, mivel a siker önmagában se nem jó se nem gonosz,

és mivel mind az istenfélők mind az istentelenek részesei lehetnek, nem lenne bölcs, ha a siker természetét egyedül külső tényezőkben látnánk. Másfelől, mivel a siker szükségszerűen magában foglalja elérésének gyümölcsét, ugyancsak ostobaság lenne a sikert csak belső vagy szívbeli tényezőkre korlátozni. Ehelyett mindkét tényezőt figyelembe kell vennünk, és követnünk a Biblia tanítását a hűségről és az eredményességről. Mit értek ez alatt?

Időnként világi sikert eredményez az, ha a Biblia tanításával összhangban élünk. Jonathan Edwards megjegyezte *Az erkölcsi tisztesség természete* című művében, hogy Isten úgy alkotta meg a világot, hogy ha igazságosan élünk, az gyakran világi jutalommal fizet: a hűséges személyt előléptetik, a kemény munkában megbíznak, s fizetésemelést kap. A világi siker gyakran az igazságos élet mellékterméke, amint az József, Eszter és Dániel esetében is történt.

Máskor azonban az igazságos élet miatt nem lesz világi sikered. Időnként mellőzni fognak az előléptetést vagy a fizetésemelést, mikor kiállsz amellett, ami igaz. Amikor bátran azt választod, hogy leleple-

zed az igazságtalanságot vagy a korrupciót, csaknem bizonyos, hogy ki fognak gúnyolni és előfordulhat, hogy egy-két fokkal lejjebb kerülsz a ranglétrán – sőt még többel is. Erre lehet számítani. Újra Józsefhez, Eszterhez és Dánielhez fordulhatunk. Istennek ezek a hű szolgálói nemcsak a világi sikert tapasztalták meg hűségük miatt, de annak elvesztését is, ugyancsak

hűségük miatt. Elmondhatjuk, hogy bizonyos esetekben a világi siker elérése a hűségesség gyümölcse volt, más esetekben pedig a világi siker hiánya a hűségesség ára volt.

Hála az Úrnak, a világi siker nem ragadta el a szívüket. Annyira elkötelezettek és hűségesek voltak Isten iránt, hogy el tudták fogadni a sikert és annak hiányát is, mivel nem az volt a céljuk. A világi siker nem uralta a szívüket. Az az igazság, hogy nem sokan tudunk birtokában lenni a világi sikernek a nélkül, hogy ne az birtokolna minket. Tehát nagyfokú lelki érettséget kíván meg az, hogy sikeresek lehessünk. Könyörögnünk kell az Úrhoz, hogy soha ne engedje meg, hogy több világi sikerben legyen részünk, mint amit a lelki érettségünk adott szintjén el tudunk hordozni. „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8,36)

Kötelezük el magunkat amellett, hogy csak akkor fogadjuk el és tartjuk meg a világi sikert, ha ezt az Isten Szavának történő engedelmisségünk eredményezi és őrzi meg. Ez volt Józsué vállalása is. Amikor felkészítette Izraelt arra, hogy belépjen az Ígért Földjére, nem a katonai stratégiákra vagy a fizikai fegyverzetre összpontosított. Ehelyett arra szólította fel a népet, hogy ismerje meg és tegye meg mindazt, amit a Törvény megkívánt, „mert akkor leszel eredményes” (Józs 1,8).

Józsué szavai nagyon hasonlítanak Jézus szavaihoz, amikor azt mondja: „Az én eledelem az, hogy annak akarát tegyem, aki elküldött engem, és az ő munkáját elvégezzem” (Jn 4,34). Hűség az Atyához, és nem az emberek tetszése és elismerése – ez volt Jézus szívében és küldetése középpontjában. De mondjuk ki az igazságot! Jézus elkötelezettsége teljesen érdektelen a világ nézőpontjából.

Ha a középiskolák kiadnák *A sikerre legesélytelenebb* díjat (és nagyon örülök, hogy nem teszik), a világ majdnem biztosan Jézust javasolná arra. Jézus egy jelentéktelen anya házasságon kívül született gyermeke volt (Lk 1-2. fejezet), akit egy egyszerű ács, a názáreti József fogadott örökbe. Azt pedig mindenki tudja, hogy semmi jó nem származott soha Názáretből (Jn 1,46). Nem volt semmilyen külső méltósága vagy ékessége, ami kívánatosá tette volna (Ézs 53,2), és még egy olyan helye sem volt, ahová a fejét

lehajthatta volna (Mt 8,20). Ha pedig mindez még nem volna elég, az elképzelt legszégyenteljesebb módon halt meg, keresztre feszítve, mint egy elítélt bűnöző (Jn 19. fejezet).

Biztos vagyok abban, hogy ezek a tulajdonságok nincsenek benne a világ következő tíz évre szóló, sikerre vivő tervében. De éppen ez a lényeg. Jézus számára a sikert nem a világ mércéje jelentette, mert Ő nem ebből a világból való volt. Életének sikerességét vagy kudarcát nem lehet a világ mértéke szerint megbecsülni, mert az az élet, amit Ő élt, és az az ország, amit Ő épít, nem ebből a világból való. De épp azáltal, hogy nem volt ennek a világnak a tulajdona, Jézus a tökéletes Megmentője ennek a világnak.

Gondolkozz el ezen! Ha Ádám és Éva a feje tetejére állította a világot, amikor próbálták elérni az Istennel való egyenlőséget, akkor Jézus volt az, aki helyreállította a világot azáltal, hogy „nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő”. Ha Ádám és Éva a feje tetejére állította a világot azáltal, hogy felfuvalkodtak a büszkeségtől, akkor Jézus volt az, aki helyreállította azáltal, hogy „önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel.” Ha Ádám és Éva a feje tetejére állította a világot azáltal, hogy nem engedelmeskedett Istennek, akkor Jézus volt az, aki helyreállította azáltal, hogy „megalázta magát, engedelmes volt a haláláig, mégpedig a kereszthaláláig” (Fil 2,6-8).

A legsikeresebb ember, aki valaha élt, a világ szemében kudarcnak látszott, de az Atya szemében Ő volt az igazi siker, mivel az Atya „felmagasztalta őt, és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való” (Fil 2,9).

A kereszt – bolondság a pogányoknak és botránkozás a zsidóknak. De azoknak, akiket megmentett, az igazi siker meghatározása (1Kor 1,18.22-24).

Fordította: Bakó Tamás
a Tabletalk 2017. januári számából

Biblikus siker

IAIN DUGUID

Dr. Iain Duguid a philadelphiai Westminster Teológiai Szeminárium Ószövetség professzora és a Krisztus Presbiteriánus Gyülekezet lelkésze Glenside-ban, Pennsylvaniában.

Mit jelent sikert elérni? Általában úgy gondoljuk, hogy a siker meghatározott személyes és szakmai célok elérését foglalja magában. Pénzügyi virágzást, az előkelőségek tiszteletét, összetartó család felnevelését és így tovább. A sikert a kapott megbecsülés, a csúcspont elérése, a csodálat, a gazdagság vagy a figyelemre méltóság mértékével mérjük. Eközben a kudarc azt jelenti, hogy valaki szegény vagy jelentéktelen, népszerűtlen vagy utált, avagy szegény tárgyát képezi. Még a keresztyén szolgálatban is gyakran azt tartjuk „sikeresnek”, ha a gyülekezet nagy, vagy gyorsan növekszik, melyhez egy kiváló lelkész vagy igehirdető társul; míg a „kudarc” azt jelenti, hogy a nyáj kicsi vagy zsugorodik, ill. ha el kell hagyni a gyülekezetet a vezetésben lévő gondok, avagy nézeteltérések miatt.

A siker eme meghatározásának különböző vonatkozásait természetesen különböző emberek különbözőképpen értékelik. Az egyik személynek mindene meglehetősen anyagilag, mégis kudarcnak érezheti az életét, mert híján van a népszerűségnek, az egyetlen dolognak, ami neki igazán számít. Egy másiknak lehet, hogy nincs semmije, de mégis sikeresnek érzi magát, mert ettől különböző szinten elérte céljait. Az egyház életében vannak olyan lelkészek, akik nagy gyülekezetben szolgálnak, de nem érzik sikeresnek magukat, mert irigylik azoknak a helyzetét, akiknek gyülekezetei még ennél is jelentősebbek. Eközben néhányan azok közül, akik kis létszámú nyájat terelgetnek, elégedettnek érzik magukat azáltal, hogy megfelelő szintű szeretetre törekednek azok iránt, akiket Isten alájuk rendelt. A

„siker” és a „kudarc” nagymértékben egyéni értékelés saját helyzetünkre és a minket körülvevők helyzetére nézve is.

Mindazonáltal az emberi lények feltűnően rossz bírók a siker és a kudarc vonatkozásában. Egyfelől gyakran rossz mérőpálcát használunk ehhez. Azok az emberek, akiket mi „sikeresnek” ítélünk meg – a gazdagok, a hatalmasok, a befolyásosak és a vonzó megjelenésűek – nem kapnak semmilyen különleges dicséretet Isten királyságában. Eközben azok, akiket mi lenézünk – a szegények, az összetörtek és a jelentéktelen emberek – gyakran pontosan azok, akikre úgy tűnik, hogy Istennek különleges gondja van. Jézus szerint lehetséges megnyerni az egész világot – azaz sikeresnek lenni csaknem mindenféle emberi mérce szerint – és mégis kudarcot vallani biblikus mérce szerint, mert az ember elveszíti a lelkét az előzőekben mutatott életvitel eredményeképpen (Mt 16,26). Jézus szerint lehetséges az, hogy elveszítsd összes vagyonedat, rokonságodat és társadalmi helyzetedet, de mégis sikeres légy abban, ami valóban számít: Istennel való kapcsolatodban (Mk 10,28-30).

Ráadásul gyakran hozunk megalapozatlanul ítéleteket. Megítélünk valakit aktuális külső megjelenése alapján, kiértékeljük az embereket úgy, mintha ismernénk sorsuk kimenetelét. Valójában sorsunk végkifejlete nem lesz nyilvánvaló ebben a világban, csak az eljövendőben, ahol néhányan, akik most az elsők („sikerese”) utolsókká lesznek, míg mások, akiket most utolsóknak ítélnék („lúzerek”), elsőkké lesznek Isten országában (Mk 10,31). A siker mércéje Isten országában nem ugyanaz, mint a jelen korszakban.

Természetesen a bibliai bölcsesség nem egyszerűen feje tetejére állítja a hagyományos bölcsességet oly módon, hogy most már a szegény és az alázatos automatikusan sikeresnek minősül, miközben mindenki, aki gazdag vagy magas társadalmi állású, kicsúszik a siker helyéről. Vannak olyan emberek a Bibliában, akik gazdagságukat és magas méltóságukat bölcsen használták fel, mint József vagy Dániel. Ezek a férfiak még pogány környezetben is hűségesen szolgálták az Urat a kormányzat legmagasabb szintjén. Hozzájuk hasonlóan Arimatiai József is oly módon használta vagyonát, hogy sírt biztosított Jézus számára keresztre feszítése után (Mt 27,57-59). De a gazdagságnál vagy társadalmi helyzetnél is többet számított az, ami ezekben a férfiakban közös volt: ők első helyen az Urat és az Ő országát szolgálták azokkal a javakkal, amiket az Úr nekik adott.

Bibliai nézőpontból szemlélve, a sikeres személy – ahelyett, hogy saját királyságának (kényelem, mások helyeslése, pénz és így tovább) céljait szolgálja –, első helyre Isten országát teszi. Hajlandó feladni bármelyiket az előbbi dolgok közül, amennyiben útjába állnak Isten szolgálatának, ill. hajlandó felhasználni ezeket Isten érdekében, mint olyan erőforrásokat, amelyek fölött ő csak sáfárkodik, s akit egy nap ezért számadásra fognak felszólítani (lásd Mt 25,14-30). Nem az a sikeres sáfár, akinek a legtöbb különféle feladata van, hanem az, aki hűségesen bánik a rábízott javakkal (Mt 25,21).

Így aztán annak, akire egy nagy házat bízta meg kell kérdeznie magától, hogyan lehetne hasznos az a ház Isten országának építésében. Úgy, hogy pl. egyházi eseményeknek ad otthont, vagy szállást ad az odalátogató misszionáriusoknak. Annak, aki üzleti tehetséggel rendelkezik, olyan üzleti vállalkozást kell felépítenie, amely hasznot hajt üzletfeleinek ugyanúgy, mint a közösségnek, valamint saját magának is. Annak, aki jó kommunikációs készséggel rendelkezik, embertársai épülésére kell azt felhasználnia. Ez magában foglalhatja az igehirdetést azok részéről, akiket erre a munkára hívtak el, de jelenthet egy megfelelő időben mondott kedves szót is egy küszködő fiatal édesanyának, vagy egy elkallódott tizenévesnek. Annak, hogy Isten országát szolgáljuk, számos olyan módja van, melyek a körülöttünk élők közül sokak figyelmét elkerülik, mindazonáltal ezek a dolgok mégis sikert jelentenek.

A siker egyik olyan vonatkozása, amelyet könnyen figyelmen kívül hagyunk, az, hogy szilárd alappal leljünk és meggyökerezünk Isten szavában. Ez az első zsoltár szerint kulcsfontosságú ismertetőjegye a sikeres („áldott”) embernek. Az ilyenek gyönyör-

ködnék Isten szavában, éjjel és nappal elmélkednek rajta, eltűnődve úgy Isten törvényének bölcsességén, mint az evangélium szépségén (Zsolt 1,2). Ők bölcsék lesznek kapcsolataik vonatkozásában is (1. v.). Ezek az egyének virulni fognak, mint a jól megöntözött fa, amelynek zöld levelei és gazdag termése van a maga idején (3. v.). Ezek az emberek meg fognak állni a végső próba idején, az ítélet napján (5-6. versek). Ez nem azt jelenti, hogy az ilyen embereket mindig könnyű észrevenni a jelen korban. A 73. zsoltár írója csaknem megbotránkozott a gonoszok akkori jómódján és jólétén, akik látszólag gyarapodtak és virágoztak, míg az istenfélő emberek nyomorogtak és kínlódtak (lásd 2-4. versek). Ki kellett fejlesztenie azt a hosszútávra szóló szemléletmódot, ami által felfogta a két csoport végső rendeltetését és sorsát (17-20. versek).

Természetesen egyikünk se tudja megütni a siker ilyen biblikus szintű mértékét. Melyikünk tud valóban gyönyörködni Isten szavában éjjel és nappal? Időnk legnagyobb részében gondolatainkat könnyedén elterelik sokkal értéktelenebb és jelentéktelenebb dolgok, mint az internet, könyvek, filmek, vagy televízió. Melyikünk bánik igazán hűségesen azokkal az ajándékokkal, amelyeket kaptunk, mint az időnk, képességeink, vagy javaink? Elherdáljuk azokat a lehetőségeinket, amikor másokkal jól tehetnénk, miközben ezeknek a dolgoknak mérhetetlenül nagy részét saját magunkra és saját jólétünkre fordítjuk. Isten szavának mércéjével megítélve könnyűnek találtatunk, haszontalan szolgálóknak, akik megérdemlik, hogy a külső sötétségre vettessenek (Mt 25,30).

Isten országában gyönyörű az, hogy a siker nem követelmény a belépéshez. A kapu szélesre van tárva a kudarcot vallók és a tékozlók előtt: azok előtt, akik elfecsérelték javaikat (amelyek valójában mindvégig Istenéi) dőzsölő és kicsapongó életmódjukra, vagy – némely esetben – olyan dolgok keserves és fáradtságos összegyűjtésére, amelyekkel bőséges áldásban részesíthettek volna másokat. Ez jó hír számunkra, mivel ahelyett, hogy szívünk először Isten országát keresné, nagyon gyakran földi dolgokat tart nagyra – olyan dolgokat, amelyek megrozsdásodnak, kicsorbulnak, megromlanak – az örök értékű dolgok helyett. Mi a személyes hírnevet és az elismerést hajszoljuk, miközben figyelmen kívül hagyjuk Isten dicsőségének életünkre és tulajdonunkra vonatkozó követelményeit és igényét.

Emiatt életbevágó szükségünk van a Jézus Krisztus által számunkra biztosított sikerre. Ez a világ logikai rendszere alapján nem tűnik sikernek. Ő odahagyta a mennyei dicsőséget és egy istállóban született meg, egy civilizált világ peremén élő közösségben. Tanítványai egy kicsiny csoportját vezette, akik állandóan veszekedtek egymással, pl., hogy ki a nagyobb közülük, miközben nem értették leg egyszerűbb tanításait. Végül mindannyian magára hagyták Jézust és elmenekültek, Péter megtagadva azt is, hogy valaha is találkozott volna vele. Ezek után keresztre feszítették, mely büntetést a leggyalázatosabb és legelvetemültebb bűnözők számára tartották fenn. Ez nem az a fajta „szakmai önéletrajz”, amit a világ „sikernek” könyvel el.

Mégis, mindezekben a dolgokban az Ő Atyja országának érdekeit képviselte, azokat első helyre téve, lemondott életéről Övéért. Kincsként őrizte Isten szavát szívében és gyönyörködött az Atyával való közösségében. Szenvedése végén lelkét Atyja kezébe ajánlotta, bizonyos lévén abban, hogy az ár, amit Ő kifizetett, eléri célját. Három nap után győzedelmesen feltámadott és felment a mennybe, s neve fölmagasztaltatott. Egy napon minden térd meghajol majd előtte és elismerik, hogy Ő a siker igazi mércéje.

Ennek eredményeként mindazok, akik Krisztussal egyek, örökre hozzá vannak kapcsolva az Ő dicsőségéhez. Sikerünk mértékét nem lehet az által meghatározni, amit itt, a Földön értünk el: ez már meg van határozva az által a körülmény által, hogy Krisztusban vagyunk. Ez az, ami szabaddá tesz minket arra, hogy önmagunkat és mindent, amink van, Krisztus országa érdekében végzett szolgálatra használjuk fel. Ez, ami megszabadít minket múltbeli és jelen kudarcaink lesújtó vétkétől és lehetővé teszi, hogy felvegyük kereszttünket és kövessük Őt. Hogy „sikerés” vagyok, vagy „kudarcot” vallok – bármilyen mérce szerint –, végső soron semmit nem számít. Ami számít, a tény, hogy Krisztus sikeres volt az én érdekeimben és helyettem. Egyetlen reménységem és dicsekvésem nem hűségességemben, sem gazdag vagy szegény, jelentős vagy jelentéktelen, gyenge vagy erős voltomban rejlik, hanem abban a körülményben, hogy az én hűséges Megmentőm szeretett engem és Önmagát adta értem. Ez az összes siker, amire valamennyiünknek valaha is szüksége lesz.

Fordította: Bakó Tamás
a Tabletalk 2017. januári számából

Szakmai siker

ERIC B. WATKINS

Dr. Eric B. Watkins a Szövetség Presbiteriánus Gyülekezet lelkésze St. Augustine-ban, Floridában.

Akár a gyermeknevelést, kapcsolatainkat, vagy szakmánkat vesszük, ezeken a területeken mindannyian sikerre törekszünk. A szakmai siker az amerikai álom középpontjában helyezkedik el, mely szerint, ha valaki elég keményen és elég hosszú ideig dolgozik, nagy valószínűséggel sikert fog elérni. De hogyan mérjük a sikert a keresztyénre jellemző nézőpontból? Úgy, hogy mennyi pénzt keresünk? Milyen sok dolog van a birtokunkban? Azoknak az embereknek a számával, akik sikeresként gondolnak ránk?

A Mt 25,14-30-ban Jézus elmond egy példabeszédet három szolgáról, akik közül az első kettő hűségesnek találtatott, de az utolsót haszontalannak jelentették ki. Az első kettő hűséges volt, mert amikor uruk hosszú időre elutazott, a szolgák fogták azt, amit az uruk rájuk bízott, és gondosan befektették. Mire az úr visszatért, ez jelentős hasznot hozott. Az úr elégedett volt és még többet

bízott rájuk. De a harmadik szolgát az érdektelenség és önfenntartási ösztön mozgatta cselekvéseiben, így elásta ura pénzét a földbe, majd amikor az visszatért, a be nem fektetett pénzt adta vissza az urának. A szolga beszéde feltárja, hogy a szolga se nem szerette, se nem tisztelte az ő urát, és így eltékozolta idejét és ura bízalmát. Így ezt követően az Úr megrohotta és kidobta a hűtlen szolgát.

” *Mi többé nem azokat a dolgokat szeretjük, amikre ártatlanságban és tisztaságban teremtve lettünk, valamint amire Ádám a bűneset előtt képes volt.*

Ez a példabeszéd felvet egy komoly kérdést: Mennyire szeretjük és tiszteljük a mi mennyei Urunkat? A példabeszéd szerint a választ abban a módban találjuk meg, ahogyan Urunkat szolgáljuk képességeinkkel és javainkkal, amelyeket Ő ránk bízott. Az első két szolga sikerre nem abban a tényben rejlik,

hogy munkájuk hasznot eredményezett, hanem abban, hogy egyszerűen hűségesen bántak azzal, amit az Úr nekik adott. Jézus nem dicséri meg őket azért, mert minden arannyá vált a kezeik között befektetések során, egyszerűen csak azért kaptak elismerést,

mert hűségesek voltak. Az Ő rájuk kimondott áldása olyan, amelyre mindannyiunknak vágyakoznunk kellene, hogy ezt halljuk az Ő visszajövetele napján: „Jól van, jó és hű szolgálóm.” Mi lehetne kedvesebb, mint hallani, amint Jézus ezt mondja nekünk?

A szakmai sikert ennek fényében kellene látnunk. Isten munkára és pihenésre is teremtett minket. A munka természetünkből adódik. Ez ajándék Istentől s mivel Isten képmására lettünk teremtve, lényünk fő elemének kell lennie. Isten maga is munkálkodott és aztán megpihent. Az embernek tehát, mint hűséges gyermeknek, dolgoznia és pihennie is kell. Mindezt Isten dicsőségére cselekedve (1Kor 10,31). Az oka annak, hogy a siker időnként megtévesztő, csalóka cél, az az, hogy a bűneset nemcsak lelkünkre hatott, hanem testünkre és elménkre is.

Ahogy az Istennel való közösségünkre hatást gyakorolt a bűn, ugyanúgy a teremtés rendjével való kapcsolatunkra is. A bukás bajokkal teli kapcsolatot idézett elő: olyat, ahol most már tövis és bogáncs nő Isten teremtésének virágai között. A verejték, amely lecsorog a szemöldökünkön, gyakran keveredik aggodalommal, ahogy a munkánkat számos kiábrándulás és csalódás fűszerezi meg. Néha a bosszúság annyira jelentős, hogy nehéz nem felemelni kezünket a magasba a Prédikátorral, és kijelenteni, hogy „minden hiábavalóság és szélkergetés” (Préd 2,17).

Itt az ideje, hogy emlékeztessük magunkat arra, hogy ne úgy tekintsünk a dolgokra – még a sikerre sem –, ahogyan a világ. Miközben igaz, hogy a bukás következményei átjárnak mindent, amit teszünk, ugyanakkor Krisztus munkája megvált minket és átalakítja nézőpontunkat minden dologgal kapcsolatban, beleértve munkánkat is. Mivel Krisztus győzedelmeskedett a bűn és a halál felett, Ő új teremtéseké tett minket, akiknek a személyazonossága Benne található, ahogyan a sikerünk is. A Westminsteri Hitvallás kimondja, hogy: „Amennyiben jó cselekedeteink az Isten iránti hitben és engedelmségben lettek végrehajtva, ezek kedvesek előtte, dicsőséget és megbecsülést hoznak rá.”

De ami végső soron elfogadhatóvá teszi Isten számára a mi jócselekedeteinket, az, hogy azok „Ő benne” kerülnek elfogadásra (Westminsteri Hitvallás 16,6). Isten elégedett, amikor jó cselekedeteinkre ránéz, beleértve azokat a munkákat, amiket a szakmánkban végzünk el, ha úgy cselekszünk mindent, mint akik Krisztusban vagyunk. Ez nem jelenti azt, hogy a mi munkánk bármikor is tökéletes lesz ebben az életben, hanem azt, hogy Isten szemében kedves

és elfogadható. Ennélfogva az igazi sikerünket akkor találhatjuk meg, ha felismerjük, hogy bármit teszünk, csak akkor és az által kedves Isten számára, ha Krisztusban vagyunk. Következésképpen Krisztusban a mi munkánk „a nap alatt” meg van váltva és kedves Isten előtt.

Krisztusban való létünkből adódóan az evangéliumon keresztül felismerjük munkáink Istennek tetőző végzésében annak szépségét és fontosságát. Isten nem egyszerűen megváltott minket valamitől/valamiből: Ő megváltott minket valamiért/valamire is. Az Ef 2,10 szerint mi „az ő alkotása vagyunk Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtve, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk”. Ez természetesen magába foglalja foglalkozásunkat is. Isten újjá teremtett minket Krisztus képmására és felruházott minket azzal a képességgel, hogy oly módon munkálkodjunk, amely elégedettséggel tölti el Őt.

A híres, vasárnapot megszentelő skót presbiteriánus futó, Eric Liddell ezt mondta: „Isten tett engem gyorsá. És amikor futok, érzem az Ő örömét”. Noha legtöbbünk soha nem fog futni az Olimpián, ezt Isten népének minden egyes tagjának el kellene mondania. Isten megteremtett minket Krisztus Jé-

zusban jó cselekedetekre – beleértve a szakmánkat is – és amikor véghezvisszük ezeket a cselekedeteket legjobb képességeink szerint, éreznünk kellene Isten örömét. Kiszélesítve a párhuzamot: ami a legjobban számít, nem az, vajon megnyerjük-e a versenyt (megkapjuk-e az előléptetést, a legtöbbet keressük-e, vagy nekünk van-e a legnagyobb irodánk), hanem az, hogy a lehető legjobban törekszünk-e Isten-adta képességeinkkel arra, hogy megörvendtessük Őt mindennel, amit cselekszünk. Ugyanaz kellene, hogy legyen, ami a legjobban megörvendtet minket, mint ami legjobban megörvendeztetti Istent. Az igazi siker nem fejezhető ki egyszerűen számokban. Amit a világ sikernek tart, Istennél hiábavalóság.

Inkább végezzük dolgainkat oly módon, mely tiszteletet szerez Istennek, és nyilvánvalóvá teszi megfelelő kapcsolatunkat a teremtéssel, és – ami még fontosabb – a teremtő Istennel, még akkor is, ha senki nem figyel arra amit teszünk, vagy nagyon csekély dologban munkálkodunk.

A Biblia ismételten emlékeztet minket arra, hogy egyedül Isten teheti a munkánkat sikeressé. Az nem egyszerűen kezünk képességének, vagy akaraterőnknek a következménye, ha sikeresen munkálkodunk. Isten az, aki abban a növekedést adja.

Az Ő tökéletesen bölcs gondviselése folytán lehetnek olyan időszakok, amikor mi szorgalmasan munkálkodunk az Ő dicsősége érdekében, de mégsem látjuk munkánk gyümölcsét, amire pedig vágyakozunk. Másfelől vannak olyan időszakok is, amikor úgy érezzük, nem dolgoztunk olyan jól, vagy hűségesen, ahogyan kellene, ennek ellenére Isten mégis sikeressé teszi. Nem mérhetjük a sikert egyszerűen a látható eredmények számszerűsítése által. Arra kell törekednünk, hogy Isten látószögén keresztül szemléljük dolgainkat, és Isten mérlegén mérjük le őket, nem világi bölcsességgel, hanem a Lélek által.

Ebben a vonatkozásban minden munkánk, akár mi is legyen az, a Királynak készül, királyi cselekedet. Minden munkánk alkalmas arra, hogy tiszteletet és dicsőséget hozzon Istennek, és keresztyén bizonyágtételünk egyik megnyilvánulási formája legyen a bennünket figyelő és szemmel tartó világ előtt. Ez okból a keresztyéneknek egyrészt kemé-

nyen kell dolgozniuk, másrészt ennek megfelelően kell pihenniük is. Mindkettő fontos. Noha Isten munkára teremtett minket, nem kizárólagosan csak arra. Ádámnak világos, állandó munkahetet kellett

betartania, amely hat nap munkából és egy nap pihenésből állt. Úgy tűnik, a mi kultúránkban a szélsőségeket hajszoljuk: vagy visszahúzódnak a lustaság gyakorlatába és nem vagyunk szorgalmasak munkálkodásunkban, vagy munkamániásokká válunk, akik soha nem állnak meg, és nem pihennek oly módon, ahogyan Isten kijelölte számunkra. Ezen gyakorlatok egyike sem biblikus, sem

egészséges. Ha tartózkodunk attól, hogy szorgalmasan és hűségesen dolgozzunk, gyakorlatilag azt jelenti, hogy tagadjuk a teremtés szépségét, ugyanúgy, mint a Krisztusban való megváltás nagyobb gyönyörűségét is. Isten, az Ő tökéletes bölcsességében beiktatott a munkahetünkbe egy Sabbat-napi pihenést. Lényünk minden tevékenységében pihenést igényel. Testünk, de ugyanúgy lelkünk is.

Annak az erőfeszítésünknek részeként, hogy dicsőítsük és megörvendtessük Istent mindenben, amit cselekszünk, szükségünk van arra, hogy rendszeresen megpihenjünk világi munkánk tekintetében, és magára az áldott mennyei nyugalomra összpontosítsunk. Az Úr Napján történő pihenés és imádat kellemes, megfiatalító ízelítőt nyújt nekünk a mennyből. Ha pihenés nélkül dolgozunk, azt jelenti, hogy úgy járunk el, mintha elítélt rabszolgák lennénk, s nem lenne reményünk arra, hogy megváltást nyerünk a munkánkat is terhelő bűn átkától.

A hivatásunk így nem pusztán eszköze annak, hogy gondoskodjunk magunkról és családunkról: inkább lehetőség arra, hogy használjuk az összes „talentumunkat” – olyan hűségesen és szorgalmasan, ahogy csak tudjuk – Isten dicsőségére.

Fordította: Bakó Tamás
a Tabletalk 2017. januári számából

Nick Batzig a Richmond Hill-i (Georgia – USA) Új Szövetség Presbiteriánus Gyülekezet alapító lelkésze.

Hűség és eredményesség

NICK BATZIG

Richard Greenhamet, a tizenhatodik század egyik nagyhírű puritán teológusát a magyidejében nagyon szerették azért a lelki segítségért, amit számos hívőnek és puritán szolgatársának nyújtott Angliában. Jó néhány puritán lelkész küldte volna el Greenhamhez gyülekezetének tagjait olyan ügyekben, amelyekről azt tartották, hogy a fajsúlyosabb „lelkiismereti kérdések” körébe tartoznak. Mindazonáltal Greenham sajnálkozásának adott hangot a miatt, mert nem sok eredményt látott saját, Dry Drayton-beli gyülekezetében – abban a meglehetősen kicsiny vidéki városban, ahol huszonegy éven keresztül lelkészként működött.

Gyülekezete lelki állapotának kifejezéséeként Greenham „igehirdetés-kórságról” és „gyümölcsste-lenségéről” beszélt. Egyszer egy író Greenham Dry Frayton-beli szolgálatát a következő kifejezésekkel jellemezte: „A pásztor jó erőben van, de a juhok nagyon soványak.” Halálát követően a Dry Drayton-i kis gyülekezet lelkileg növekedni kezdett, és létszámban is gyarapodott Greenham utóda alatt. Valaki egyszer megkérdezte az őt követő lelkészt, mit

tett annak érdekében, hogy ekkora növekedést éljen meg. Ő habozás nélkül közölte, hogy ez Greenham hűséges és állhatatos munkájának a gyümölcse volt. Noha Richard Greenham nem érthette meg, hogy láthassa ezt a gyümölcset azok között az emberek között, akiknek ő volt a pásztor, hűsége és állhatatossága Dry Draytonban jelentősen hozzájárult a gyülekezet „talajának” előkészítésével ahhoz a gyümölcsterméshez, ami a rákövetkező években megvalósult.

A hűség és állhatatosság, valamint az eredményesség közötti kapcsolat megértése nem kis jelentőséggel bír azok számára, akik az evangélium hirdetésének szolgálatára szánják életüket. Ez egyenlőképpen fontos minden hívő számára. Ha van olyan kérdés, amely gyakran foglalkoztatja mind a lelkészek, mind a gyülekezeti tagok elméjét, akkor az a következő: honnan tudhatom, hogy Krisztus érdekében végzett munkálkodásom gyümölcsöző volt?

Fontos, hogy először is tisztázzuk, mi a Biblia tanítása az eredményességre vonatkozóan. Amikor a farizeusok eljöttek Jánoshoz, hogy megkeresztelje

őket, ő azt mondta nekik: „Teremjetekek azért megtéréshez méltó gyümölcsöket” (Lk 3,8). Hasonlóképpen Jézus azt mondta: „Minden jó fa jó gyümölcsöt terem” (Mt 7,17). Ezen kívül Jézus megígérte, hogy amikor Isten szavának magva egy újjászületett szívbe jut, az „valóban gyümölcsöt terem” (Mt 13,23). Pál apostol tanúságot tett arról, hogy erősen foglalkoztatta őt a szolgálatban való eredményesség, amikor azt mondta a Filippiben lévő gyülekezetnek: „Ha e testben való élet gyümölcsöző munkát jelent számomra” (Fil 1,22). Az apostolt mélyen foglalkoztatta a hívők életének és munkálkodásának eredményessége is. Amikor a Kolossében lévő gyülekezetnek írt, emlékeztette a hívőket arra, ahogyan az evangélium „gyümölcsöt terem és növekedik úgy, amint nálatok is attól a naptól fogva, amelyen hallottátok és igazán megismertétek az Isten kegyelmét” (Kol 1,6). Elmenk újra és újra visszatér az apostol híres szövegrészére, amely a Lélek gyümölcséről szól (Gal 5,22-23). Amikor átgondoljuk Jézus és az apostolok tanítását, felfedezzük, hogy az eredményesség Isten munkája, amely Krisztus megmentő munkáján alapul, és azt az Ő Lelke szuverén módon viszi véghez népének mind az életében (istenfélő jellem), mind a munkájában (Isten országa érdekében végzett munka).

De mi határozza meg az eredményesség lényegét? Az eredményesség a munkánkkal arányos? Avagy nekünk pusztán arra kell törekednünk, hogy hűségesek és állhatatosak legyünk, és engedjük megtörténni, aminek történnie kell? Hálások lehetünk, mert a Szentírás segítségével megválaszolhatjuk ezeket a kérdéseket, amelyek a hűség, az állhatatosság és az eredményesség közötti kapcsolatra vonatkoznak.

Az eredményesség végső soron Isten munkája, amit akkor teljesít be, amikor mi elkötelezzük magunkat mellette abban, hogy életünk minden vonatkozásában hűségre törekszünk, továbbá mindenben, amire Ő elhív minket. Ellen kell állnunk annak a kísértésnek, hogy ugyanúgy tekintsünk a hűségre és állhatatosságra, ahogyan egy tőzsdeügynök tekint az értékpapír-állományára. Hatalmas balfogás és botlás számunkra, ha rátekinünk az életünkre és a munkáinkra, majd azt mondjuk: „Ha ma egyszerűen ezt teszem, holnap meg azt, akkor az eredmény x, y, vagy z lesz.” Pál apostol, miközben védelmezte saját szolgálatát azokkal a szolgálakkal szemben, akik di-

csekedtek saját teljesítményükkel, ezt írta: „Én plántáltam, Apollós öntözött, de Isten adta a növekedést” (1Kor 3,6-7). A zsoltáríró félreérthetetlen formában ugyanezt az alapelvet tanította, amikor ezt írta: „Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon építői” (Zsolt 127,1). Minél inkább megértjük és alkalmazzuk ezt az alapelvet, annál jobban fel leszünk készülve arra, hogy elkötelezzük magunkat mellette oly módon, hogy hajlandóak legyünk arra, hogy Ő minden módon felhasználjon min-

ket, ahogyan kívánja. Miközben elismerjük, hogy az eredményesség Isten munkája, meg kell értenünk, hogy a szorgalom lényeges alkotórésze hűséges életünknek és munkánknak. A hiperkálvinizmus egy ravasz és alattomos formája belopakodhat a gondolkodásmódunkba, ha egyszer elismerjük, hogy az

” Az eredményesség Isten munkája, amely Krisztus megváltó munkáján alapul és azt az Ő lelke szuverén módon viszi véghez.

eredményesség Isten munkája. Elkezdhetünk úgy gondolkodni magunkban, avagy azon kaphatjuk magunkat, hogy olyan dolgokat mondunk másoknak, mint: „Valójában nem számít, mi mit teszünk, mert végül is minden Isten munkája”. Érdekes módon ugyanabban a levélben, melyben elismerte, hogy „Isten adja a növekedést”, Pál kijelentette: „többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan, de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme” (1Kor 15,10). A Példabeszédek könyvében Salamon bölcsen megfigyelte: „A szorgalmasok keze uralkodik” (Péld 12,23). Az egyik író hasznos módon foglalja össze azt a felelősségünket, hogy szorgalmasok legyünk lelki munkálkodásunkban, amikor azt mondja: „Tudsz szolgálatot végezni Isten segítségével, tehát adj bele mindent, amit kapsz. És nem tudsz szolgálatot végezni Isten segítségével nélkül, úgyhogy nyugodj meg.” Ez minden olyan területen igaz, ahol a hívő törekszik arra, hogy hűséges legyen Istenhez. A szorgalom, hogy állhatatosan véghezvigyük azokat a dolgokat, amelyekre Isten elhívott minket, végül eredményességre fog vezetni. A képesség egy másik létfontosságú vonatkozása a hűségnek, amely eredményességhez vezet. Sok olyan dolog van, amit soha nem fogok megtenni, mert Isten nem adta meg nekem azokat az ajándékokat és azt az elhívást, hogy megtehessem őket. Soha nem leszek hivatásos sportoló vagy koncerteket adó zongoraművész. Soha nem leszek atomfizikus vagy kardiológus. Teljes mértékben belenyugszom abba a ténybe, hogy nem kaptam meg

azokat az ajándékokat, hogy így tehessek. Hasonló módon Isten nem hív el minden hívót a teljes idejű evangéliumhirdető szolgálatra. Tartsuk szem előtt az apostol utasítását a Rómában élő híveknek: „A nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak: a prófétálás a hit mértéke szerint, a szolgáló a szolgálatban, a tanító a tanításban, az intő az intésben, az adakozó a szerénységben, az előljáró a buzgóságban, a könyörülő az örömben.” (Róm 12,6-8)

El kell jutnunk arra a felismerésre is, hogy az eredményesség nem függ a körülményektől, vagy a társadalmi helyzettől. Hamisan meggyőzhetjük magunkat arról, hogy minél nagyobb a kert, annál több gyümölcsöt fog teremni. Abba a csapdába is beleeshetünk, hogy a lelki gyümölcsökre világi szempontból gondolunk – úgy cselekedve, mintha azok az egyének lennének azok, akik legvalószínűbben eredmé-

nyesek lesznek, akik születésüknél fogva tehetségesek, gazdagok, vagy befolyásosak. Mindazonáltal Pál apostol ezt a nagyon is szükséges figyelmeztetést közölte a korintusi gyülekezettel: „Nem sokan vagytok bölcsök test szerint, nem sokan hatalmasok, nem sokan nemesek. Hanem a világ bolondjait választotta ki magának Isten, hogy megszégyenítse az erőseket, és a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának Isten, és a semmiket, hogy a valamiket, hogy a valamiket megsemmisítse, hogy senki ne dicsekedjék öelötte.” (1Kor 1,26-29)

Figyeljük meg, hogy hogyan értékelte az apostol a bebörtönzése során végzett szolgálatát. Az Úr nem arra használta fel Pált, hogy megtérítse a császárt, hanem arra, hogy megtérítsen néhányat a császár börtönőrei közül. Ezen kívül Pál elmondta Filemonnak, hogy a szerződészegő, szökött szolga, Onesimus volt az, aki „egykor neked haszontalan volt, most pedig neked is, nekem is nagyon hasznos” (Filem 1,11; lásd Kol 4,9). Ez elsőrendű példája volt azoknak az egyéneknek, akiknek valószínűtlenül és nem várt módon Isten kimagasló eredményességet ad.

Másfelől arra is emlékeznünk kell, hogy az eredményesség más-más időben és életszakaszban jön el. Nem tudhatjuk, mikor fog megjelenni a lelki gyü-

mölcs. A hit híres csarnokában lakozó szentekről az lett mondva, hogy hűségese életüknek és munkájuknak különböző vége és eredménye lett ebben az életben (Zsid 11. fejezet). Néhányan győzedelmeskedtek: országokat győztek le, igazságot szolgáltattak, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be, a tűz erejét kioltották, megmenekültek a kard élettől és így tovább. Másoknak szenvedésben volt részük: kínozták őket, visszautasították a szabadulást, elvi-

selték a gúnyolódást és megostorozást, megkínozták és bebörtönözték, megkövezték, kettéfűrészelték őket, pusztákon, hegyeken meg barlangokban és a föld hasadékaiban bujdosnak. Mindazonáltal végezetül mindegyikük megkapta munkájának végső gyümölcsét dicsőségben. A mennybe ment Krisztus mindegyiküknek odaadja a győztesek koronáját. A feltámadáskor mindannyian

élvezni fogják életük és munkájuk bőséges gyümölcsseit minden szenttel együtt.

Végső soron mind hűségünknek, mind eredményességünknek Jézus halála és feltámadása az alapja. „Munkánk” – amint Pál magyarázta – „nem hiábavaló az Űrban” –, mert Krisztus fel lett támasztva a halálból (tekintsük az 1Kor 15,58-at a fejezet, mint egész szöveggörnyezete fényében). Jézus halála és feltámadása már biztosította a lelki gyümölcsöt az Ű népe életében. Végső soron minden eredményünk a Jézus Krisztussal való egyesülésünköl származik, aki az életadó, gyümölcstermő szölötő (Jn 15,1-11.16). Jézus el van kötelezve abban, hogy eredményessé tegyen

minket életünkben és munkálkodásunkban úgy, hogy Isten dicsőséget nyer a miatt a munka miatt, amit Ű elvégzett népe körében. Amint arra törekszünk, hogy szilárdak és megingathatatlanok legyünk mindenben, amire az Űr elhív minket az Ű

szavában, megnyugodhatunk, mert biztosítva vagyunk arról, hogy „a mi munkánk nem hiábavaló az Űrban.”

” Ellen kell állnunk annak a kísértésnek, hogy ugyanúgy tekintsünk a hűségre és állhatatosságra, ahogy egy tőzsdeügynök tekint az értékpapírállományára.

” Jézus halála és feltámadása már biztosította a lelki gyümölcsöt az Ű népe életében.

Fordította: Bakó Tamás
a Tabletalk 2017. januári számából

Ha nem érzem magam sikeresnek

J.R. VASSAR

J.R. Vassar a grapevine-i Gyülekezet a Kereszt Tövében gyülekezet (Texas) vezető lelkésze.

Mióta Ádám és Éva engedett az első kísértésnek, a bukás az emberi tapasztalatunk részévé vált. Mint Isten képmásai képek vagyunk figyelemreméltó dolgokra, mint bukott képmások egyben rettenetes dolgokra is. A kis tévedésektől egészen a hatalmas összeomlásokig, közeli rokonságban állunk a fájdalommal, és szégyelljük a hibáinkat. Isten azonban kegyelmével megszabadítja az övéit bukásaikból, és használni akarja ezeket, hogy formálja és alakítsa az életünket.

Az evangélium szépsége

Az emberi szív igazságért könyörög. Ezért keressünk kifogásokat, bűnbakot, illetve hártjuk a felelősséget, ha hibáztunk. Természetünkhöz tartozik, hogy teljesítményünk alapján személyes elismerésre vágyunk. Így minden elhibázott vállalkozás – legyen az valami apróság, egy csőd eljárás, egy tönkrement házasság vagy egyszerűen csupán egy kínos pillanat – rámutat a gyengeségünkre, ostobaságunkra, tökéletlenségünkre és tisztességtelenségünkre. Ez

a sóvárgás a mentségre, a mások szemében való felmentésre, csupán annak a mélyebb vágynak a felszíni rezgése, hogy megbocsátásra leljünk Isten előtt. Amire valójában szükségünk van, az annak az egy valakinek a felmentése, igazolása és elfogadása, aki egyedül számít. Isten felmentésére van szükségünk. Ez az az ajándék, amely nekünk adatott az evangéliumban.

„És tudjuk azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által.” (Gal 2,16) Az evangélium jó híre az, hogy a Jézusba vetett hit által megmutatkozhat Isten előtt a mi igaz voltunk, függetlenül a teljesítményünktől és folyamatos bukásainktól. Az evangélium egy nagy csere: Jézus hordozza minden bukásunkat és halálra ítéltetett, hogy mi hit által hordozhassuk az Ő igazságát, és hogy Isten ezáltal elfogadjon bennünket. A Jézusba vetett hit által nyerünk megbocsátást, és így fogad bennünket Isten az Ő kedves gyermekeivé. Úgy szeret bennünket az Atya, ahogyan Jézust szerette. Semmiféle siker sem képes létrehozni ezt az állapotot

közöttünk. Így ha elbukunk, nem kell teljesen összeomlanunk. Az evangélium többet elárul rólunk, mint a bukásaink. Az ítélet, amit Isten mond rólunk, felülmúl minden ítéletet, amelyet saját hangunk vagy másoké mond felettünk. Isten felhasználja a bukásainkat, hogy leszoktasson bennünket az önigazolásunkról, és Jézushoz vezet bennünket, akiben megtaláljuk az igazságot, amely elegendő a bizakodásunkhoz, megbecsülésünkhöz és a rendíthetetlen örömünkhöz. Krisztusban Isten megmentő és igazoló szeretetének ereje le tudja mosni a bűneinkből és bukásainkból eredő szégyent és önutálatot.

Szívünk bálványai

Az Atlantic folyóiratban John Florio és Ousie Shapiro *Az arany hajszolásának sötét oldala* című 2016-ban megjelent cikkükben azt a depressziót mutatják be, amelyet sok sportoló tapasztal, miután befejezte az olimpiát. Számos olimpikon az aranyérem megszerzésére alapozta identitását. A szerzők idéznek egy interjút Mark Spitz úszótól, aki az 1972. évi olimpiai játékokon hét aranyéremért küzdött. Spitz így nyilatkozott: „Ha hatszor úszom, és hatszor nyerek, hős leszek. Ha hétszer úszom, és hatszor nyerek, akkor kudarcot vallottam.” Fontossága és jelentősége azon múltott, hogy teljesít-e egy tökéletes rekordot. Saját teljesítményének rabságában vergődött. Hogy miképpen definiáljuk magát a bukást és azokat a kudarcokat, amelyekről leginkább félünk, felfedi, hogy mire építjük az identitásunkat. Mindezek rámutatnak arra, hogy amikor életünk alapjait és célját keressük, valami másra tekintünk, mint Isten szeretetére és a Krisztusban való elfogadására.

A félelmeink azt is felfedik, hogy mit becsülünk meg a szívünkben. Pál apostol a következőképpen tett bizonyosságot a Filippi levélben (3,8): „Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének gazdagsága miatt, akiért kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.” Az Úr Jézus volt Pál legvégső nyereménye. Jézus volt az egyetlen érték, amelyért bármit el lehetett veszíteni. Ez az, amiért Pál bármit képes veszni hagyni, és mégis boldog tud maradni. Pál helyesen

irányította a szeretetét, azt tartotta szem előtt, ami a legértékesebb volt. Nagy célja az ismeret, a szeretet, a szolgálat volt, valamint hogy Jézushoz hasonlatossá válhasson. Ez az emberi szív legnagyobb igyekezete. Ezáltal a végső siker az ismeret, a szeretet, a szolgálat, valamint az, hogy hasonlatossá váljunk Őhöz; nem így cselekedni pedig a legnagyobb bukással egyenlő. Így ha az üzleti ügyek nem sikerülnek, ha a kapcsolat darabokra hullik, ha a gyereknevelési tervek nem működnek, ne bánkódj a bukásodon, és ne légy elveszett. A veszteség fájdalmas lehet, azonban a dolgok, amelyeket elveszítünk, nem a mi végső díjaink és céljaink. Miénk Jézus, a kimagasló érték, a nagydíj gyöngyszeme, és Ő elegendő számunkra.

A végső megváltás iránti vágy

Amennyiben Jézusban vagyunk, egy dicsőséges jövő vár bennünket. A bűneink, a szenvedés és végül a halál bukásaink valóságának vakító emlékjelei. A végén azonban egy szempillantás alatt felemeltetünk

” *Amennyiben jól sáfárkodunk a bukásaink okozta gyötrellemmel, szent vágy ébred fel a szívünkben a dicsőségre, amely nagyobb hűséget és szenvedélyt fog táplálni bennünk Isten királyságának eljövetele iránt.*

egy elpusztíthatatlan életbe, és végérvényesen megszabadulunk a szégyentől (1Kor 15,42-56). Egy napon megdicsőülünk, és végül szabadok leszünk a bűntől, a szenvedéstől, a bukástól és az esendőségtől (Róm 8,18-23). Atyánk királyságában úgy fogunk ragyogni, akár a Nap (Mt 13,43), és Krisztussal együtt fogunk kormányozni és uralkodni az új égen és az új földön (Róm 8,17). Végtelen öröm, szépség és tökéletesség vár bennünket. Ez azonban még nem az a nap. Továbbra is vétkezünk,

elbukunk, és elfogadhatatlan dolgokat cselekszünk. Mindezek emlékeztetnek bennünket, hogy még nem vagyunk azok, amivé egykoron válni fogunk. Amennyiben jól sáfárkodunk a bukásaink okozta gyötrellemmel, szent vágy ébred fel a szívünkben a dicsőségre, amely nagyobb hűséget és szenvedélyt fog táplálni bennünk Isten királyságának eljövetele iránt. Végezetül a bukásaink buknak el, mi pedig uralkodni fogunk felettük. János apostol szavaival: „Ámen, jöjj, Uram, Jézus!”

Fordította: Bechtel Helmut Herman
a *Tabletalk* 2017. januári számából

Jobb az anyáknak OTTHON MARADNIUK?

ADRIEN SEGAL

Íróként és ügyvezetőként dolgoztam egy reklámügynökségnél, mikor elhatároztam, hogy felhagyok a hivatásommal, és otthon maradok azért, hogy gyermekeimet nevelhessem. Oktatni és nevelni szerettem volna őket, de a munkám miatt egyszerűen nem jutott elég időm arra, hogy ezt jól tegyem.

Miután elhagytam az üzleti életet, soha nem tértem oda vissza. Szerettem a gyerekekkel közösen eltöltött időt, miközben egyre több ötletes tennivalót fedeztem fel a házban és a ház körül. Elmélyültebb lett az imaéletem. Természetesen sok jutalma is volt. Mindezek ellenére azonban nagyon nehezen tudtam elhagyni a munkámat. Őszintén szólva sokat küzdöttem az önmegvalósítás iránti vágyaimmal.

Pár éve már a reklámparban tevékenykedtem, mikor két kollégámmal egy új ügynökséget alapítottunk. 25 éves voltam akkor, ráadásul ugyanabban az évben tértem meg. Micsoda üdítő változás! Tíz-tizenkét órát dolgoztunk naponta, és a sok erőfeszítés meghozta gyümölcsét. A reklámtársaságok felgyeltek ránk, és elismerték munkánkat. Más városokból, sőt külföldről is jöttek ügyfelek hozzánk.

Olyan nő voltam, aki férfias közegben tudott kiemelkedő eredményeket elérni. Az álmomat éltem. Szerettem Jézust, és jó volt keresztyénnek lenni, de

elsősorban sikeres szakembernek éreztem magam. Leginkább a munkám formált és adott megerősítést személyemnek. Irányítottam, rendszeresen meg tudtam valósítani a céljaim, és mindezért megbecsüléssel és viszonzással illettek.

A legjobbnál kevesebb

Néhány évvel később egy csodálatos emberrel házasodtam össze, aki történetesen az egyik üzletfelem volt. Hamarosan megszületett az első fiunk. Újdonsült anyaként rész munkaidőben próbáltam dolgozni, de az idő legnagyobb részében (ahogy sok más nő is) úgy éreztem, kettészakadok, és büntudatom volt! Nem tudtam kihozni magamból a legjobbat egyik helyen sem.

Aztán megszületett a második fiunk is. Még egy hétig sem tartott a rész munkaidős állásom. Bár a bevételünk csökkent, és szigorú költségvetést kellett alkalmaznunk, elhatároztam, hogy végleg otthon maradok. Épp ekkor, egyik bevételünk kiesésénél éreztünk a férjemmel elhívást arra, hogy a keresetünk tizedét a gyülekezetnek adjuk. Noha szerény otthonunk volt, és sok „szép dolgot” feláldoztunk mindezért, Isten kegyelméből soha nem hiányoltuk azt a pénzt.

„Csak anya vagyok”

Nagyon szerettem otthon lenni! Örültem, hogy a gyerekeim fő nevelője, első lépéseik szemtanúja lehettem! Szerettem a fiaimmal együtt átélt eseményeket, és azt, hogy Jézusról tanulhattak tőlem, és az iránta való szeretetre taníthattam őket. Jól esett, hogy megismerhettem néhány anyukát a szomszédságunkban. Örömem letem abban, hogy lehetőségem volt varrni és főzni tanulni.

Ám voltak olyan dolgok is, amiket nehézségnek éltem meg. Nem szerettem, hogy soha semmit nem sikerült befejeztem. A munkámban a terveimet egyszerűen véghez vittem, ellenben otthon dolgoztam egész nap, semmi látszata nem volt annak, hogy bármit végeztem volna. Egyre több szennyes gyűlt össze egyszerre, újra és újra rendetlenség várt a nappaliban, ismét főzni kellett és pelenkát cserélni. A munkahelyemen elmondhattam, hogy jó munkát végzek. Otthon viszont kételkedtem a képességeimben. Mindent megtettem a gyerekeimért, de az eredmény annyira elenyésző volt, hogy nem tudtam elmondani, hogy bármire megtanítottam őket. A befektetett időm és energiám ért egyáltalán valamit?

De még ennél is volt rosszabb! Gyakran úgy tűnt, hogy otthon senki sem veszi észre, senki nem dicséri meg, amit teszek! A munkahelyemen egy boldog fiatal szakember voltam, aki segített abban, hogy az emberek sikeresek legyenek, az üzlet pedig fejlődjön. Előreléptem! Fontos voltam! De aztán? Olyan nőhöz hasonlítottam, akivel a boltban találkozhatasz, akinek valószínűleg nem volt ideje lezuhanyoznia, vagy a haját rendbe hoznia, gyűrött ruhákban jár, és elég fáradtnak tűnik, amint épp megtagadja gyermekétől a következő cukorkát.

Ha valamilyen rendezvényre mentem a férjemmel, és valaki megkérdezte, mivel foglalkozom, szerényen annyit válaszoltam: „Csak anya vagyok.”

Kitartó munka

Most, sok évvel később, szégyenkezve látom, mekkora jelentőséget tulajdonítottam az emberközponitú teljesítménynek és az elismerésnek. Komoly keresztyén voltam, akinek erősödött a Krisztussal való kapcsolata, és örömmel tanítottam a gyermekeimnek Megváltónkról, de még mindig nem találtam meg a benne való értékemet, még nem tanultam meg, melyek az örök érvényű dolgok, és melyek merülnek egyszer a feledés homályába.

Ha az üzleti életben elért „látványos” munkámmal büszkélkednék, mindez idejétműltnek és jelentéktelennek tünne. Másrészt, amikor a fiaimra nézek, Isten felbecsülhetetlen bizonyítékát és jutalmát mutatja mindannak az áldozatnak és befektetésnek, amelyet az ő felnevelésükre fordítottam.

Természetesen nem azt mondom, hogy helytelen üzleti vagy egyéb területen egy asszonynak dolgoznia. Távol álljon tőlem! Mindenféle foglalkozás Isten gondoskodásának csodálatos módja az emberiség számára. Isten sok nőt arra kér, hogy otthonán kívül dolgozzon – még azok közül is, akiknek kisgyermekük van.

A Példabeszédek 31 egy olyan asszonyt dicsér, aki ügyesen tartotta egyensúlyban üzleti érdekeltségét, mialatt gondot viselt a családjáról. (Kiemelném, hogy valószínűleg ő sem alhatott sokat!) A munka magában nem rossz – még ha nagy része mulandóba vész is.

Az anya értéke

A probléma számomra akkor kezdődött, amikor a munkám az identitásommal és az önértékelésem forrásává vált, ami által „fontosabbnak” éreztem magam. Értékesebbnek tűnt azáltal, hogy érdekesnek tartottam, és azért volt rá szükségem, hogy elismerjenek és dicsérjenek.

Isten azonban azt mondja, hogy Ő szeretett és kiválasztott engem magának már a világ teremtése előtt, akár otthon dolgozom, akár a Wall Streeten (Ef 1,3-4) – függetlenül attól, hogy kávépincér vagyok, vagy épp a gyermekeim pelenkáját cserélem (Ef 1,7-8; Róma 5,8; 1Kor 7,23). Mint Isten újjászületett gyermeke, Krisztussal együtt örököse vagyok mindennek, akár egy száz fős csoportot felügyelek, akár egy három fős kis fészket (Róma 8,14-17; Zsid 1,2). Mindezek fényében azt kell mondanom, butaság volt földi elismerést keresnem azért, hogy értékesnek érezzem magam.

„Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, abban nincs meg az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van – a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése –, nem az Atyától van, hanem a világból. A világ elmúlik és annak kívánsága is, de aki Isten akarátát cselekszi, megmarad örökké.” (1Jn 2,15-17)

Jobb otthon lenni?

Jobb az anyáknak, ha otthon maradnak? Nem teszük úgy, mintha határozott válaszom lenne erre a kérdésre, vagy mintha tudnám, mi Isten akarata más nők életében. Mégis bátorítom a fiatal anyákat, hogy fontolják meg, miért szeretnék az otthonukon kívül dolgozni. Ha a keresetedre szükség van ahhoz, hogy ételt tégy az asztalra és ruházd a családodat, akkor szükség lehet arra, hogy dolgozz.

A szívem szakad meg azokért az anyákért, akik mindent megtennének annak érdekében, hogy otthon legyenek a gyerekeikkel, de a körülményeik munkahelyhez kötik őket! Ha közük tartozol, tudd, hogy Isten látja a szívedet! Ő elhívott arra a munkára, amit neked adott, és akkor is megáldja a családodat, amikor ezekben a nehéz kérdésekben engedelmeskedsz Neki. Lehetnek egyéb indokolt okai annak, hogy Isten azt az áldozatot kéri tőled, hogy az otthonodon kívül dolgozz. A legfontosabb, hogy keresd Őt, és légy kész hívásának engedelmeskedni.

Viszont ha csak azért dolgozol, mert ezáltal jobban érzed magad, vagy mert nagyon élvezed és érdekes az, amit csinálsz, akkor imádkozz azért, hogy felismerd, hogy vajon ez valóban Isten akarata-e az életedben, vagy csupán önző érdekek vezettek a döntésedben?

Maradj, és nevelj tanítványokat!

Az évek múlásával megtanultam, hogy az életem nem feltétlenül unalmas otthon sem. Kezdtém meglátni, hogy azok a dolgok, amelyeket teszek, maradandó fontosságúak, és sokat számítanak. Isten megragadta óriási büszkeségemet, és arra használta a gyermekeimmel otthon töltött időmet, hogy munkálja bennem a Lélek gyümölcseit. Ami a legjobb volt a családomra szánt években, hogy Krisztus lett a legnagyobb kincsem.

Jézus azt kéri, hogy képezzünk tanítványokat, és a gyermeknevelés a legnagyobb lehetőség arra, hogy engedelmeskedjünk ennek a parancsnak. Ahogy visszaneveltem az anyaként otthon töltött életemre, tudom, soha nem bánom meg azokat a pillanatokat, amelyeket a gyermekeim nevelésére, tanítására és a velük való közös játékokra fordítottam. Valódi kiváltság volt, hogy központi szerepet játszhattam fejlődésük minden szakaszában. Hálás vagyok Istennek, hogy lehetővé tette ezt számunkra.

Fordította: Németh Orsolya

<https://www.desiringgod.org/articles/is-it-better-for-moms-to-stay-at-home>

Fogyasztói társadalmunkban az uralkodó nézet szerint hűségesebbnek kell lennünk a termékekhez, ill. márkákhoz, amennyiben szükségleteink és vágyaink kielégülnek. Könnyen előfordulhat, hogy a gyülekezetbe járók elhagyják a gyülekezetet, hiszen a legkisebb kényelmetlenség is elegendő ahhoz, hogy gyülekezeti vásárlókká váljanak, kutatva a „piacot” a megfoghatatlan tökéletes egyház után. Vannak helyes okok az egyház elhagyására, de vannak helytelenek is. Melyek azok a közismert, de végső soron rossz okok, amelyek megkísérthetnek bennünket, hogy elhagyjuk a jelenlegi egyházunkat? Felsorolunk hetet.

1. Idegesítenek más gyülekezeti tagok. A keresztyén egyházak egyik leginkább ellentmondást és kihívást jelentő aspektusa az, hogy nagyon különböző háttérrel rendelkező emberekből áll. Ezt teszi az evangélium! Ez azt jelenti, hogy Isten olyan emberekkel dicsőíted együtt, akikkel amúgy, normális esetben nem akarnál kapcsolatba kerülni. Ez kellemetlen és idegesítő lehet! Viszont ne hagyd, hogy ez odáig vezessen, hogy otthagyd azt az egyházat és olyat keress, amely hozzád hasonló emberekkel van tele! Ezzel tulajdonképpen aláásnánk az evangélium erejét, mely kiegyenlít és egyesít a természetes választóvonalakon túl is (Gal 3).

7 helytelen ok az egyház elhagyására

Vess véget az egyházi „piac” fürkészésének!

BRETT MCCRACKEN

2. *Nem pártfogolják eléggé a te „ügyedet”.* Rengeteg ember hagyja el az egyházat, miután nem sikerül eredményesen véghezvinni egy ötletüket. Lehet, hogy az egyházi vezetőség már az elején nemet mondott, vagy talán csak kevés érdeklősége volt a gyülekezetnek, hogy az ügy mögé álljon. Ezzel nincs semmi baj. Azért ne hagyd el az egyházat, hogy egy olyat keress, amely támogatja az ötleteidet! Ehelyett miért nem maradsz és vizsgálod meg a már létező, lendületes kezdeményezéseket, és miért nem támogatod ezeket?

3. *Az istentisztelet nem a te szájzed szerint való.* Függetlenül attól, hogy túl hangos vagy túl lágy a zene, hogy túl aktuális vagy éppen túl távolra mutató a prédikáció, esetleg egy sor más eltérés lehet a gyülekezet és az én ízlésem és elvárásaim között, az istentisztelet miatti elégedetlenség elég gyakori oka a gyülekezet elhagyásának. Nem kellene, hogy az legyen! Az igazság az, hogy a komfortzónánkat és egyéni elvárásainkat nem támogató istentisztelet ápolja az alázatosságot és Istenről szól, nem pedig a mi saját vágyainkról.

4. *Alakult egy divatos egyház a közelben.* Újra és újra megfigyelem ezt a jelenséget itt, Dél-Karolinában. Az emberek elmennek a gyülekezetbe, mindenben „benne vannak”, egy rövid ideig, talán egy évig vagy kettőig. Csakhogy később az izgalom alább-

hagy, unatkozni kezdenek. Egy új, jól reklámozott gyülekezet indul a közelben, egy híres lelkipásztorral és korszakalkotó online rádiós programmal. Az unatkozó ember pedig csendben elmegy, a város új ízei után kutatva. Hogy ez miért rossz ötlet? Mert ez a ciklus folytatódni fog a végtelenségig – a ma divatos egyháza a holnap unalmas egyházává válik.

5. *Elment a kedvenc lelkészed.* Ez nagyon gyakori indok az egyház elhagyására. A személyiség kultusza eléggé erős az amerikai egyházakban. A neves, könyvkiadásokkal rendelkező lelkipásztor-hírességek természetesen vonzzák a nagy tömegeket gyülekezeteikhez. Amikor ők elmennek, a tömegek is gyakran követik őket. Viszont egyetlenegy lelkész jelenlétére építeni a gyülekezeti tapasztalataidat – akármennyire dinamikus is legyen – nem egészséges. Egy gyülekezet több, mint az ott szolgáló lelkész(ek).

6. *A szíved már nincs benne.* Gyakran hallok azoktól az emberektől, akik elsodródtak egy egyháztól, hogy a szívük egyszerűen „már nem volt benne”. Csak „megtették a mozdulatokat”. Kötelességgént, törvényként élik meg, és nem érzik valódinak a gyülekezetbe járást. Ezért nem járnak többé. Viszont akármilyen „valódiak” is ezek az érzelmek, ez egy helytelen ok a gyülekezet elhagyására. Miért? Mert az életben minden kapcsolatnak és elköteleződésnek vannak olyan időszakai, amikor a szívünk nincs annyira „benne”, mint ahogyan az elején volt. Ez normális, és egyáltalán nem jogosít fel arra, hogy feladd.

7. *A vasárnapi igehirdetésekből nem kapsz valami sokat.* Normálissá vált, hogy úgy tekintünk a prédikációra, hogy vajon „én mit kaptam belőle”. Gyakran kérdezzük egymást alkalom után, hogy „Te mit kaptál ebből a prédikációból?” Sajnos, ez a hozzáállás nem más, mint a fogyasztói társadalom nézeteinek alkalmazása a gyülekezetekben. Aszerint „pontozzuk” így a prédikációkat. Amikor már nem ad világos üzenetet „elvitelre”, vagy más hozzáadott értéket az életünkhöz, indokoltá tesszük a gyülekezet elhagyását. A gyülekezet azonban nem arról szól, hogy mi mit kapunk belőle, hanem hogy mi mit adunk! Hogyan szolgálunk! Hogyan építjük fel a testet!

Fordította: Popovics Szidónia
<https://www.crossway.org/articles/7-bad-reasons-to-leave-a-church/>

Nyílt levél a lányomnak – a testéről

Allison Burr

Drága kislányom!

Ebben a hónapban elkezdted a középiskolát, s minden csupa izgalom körülötted. Olyan sok új ajtó nyílik meg előtted, és én veled együtt örvelezek. Ugyanakkor eljött az ideje annak is, hogy újra szóljunk egy kissé kínosnak tűnő témáról: a testedről.

Szeretném, ha úgy gondolnál erre a levélre, mint az elmúlt évtized alatt folytatott sok-sok beszélgetésünk betetőzésére. Ismét segíteni szeretnék abban, hogy Isten szemszögéből lásd bukott világunkat, elveszett teremtmények sokaságaként, akik lázadásban állnak alkotójukkal, s akik teljesen megtevesztve tesznek hiábavaló erőfeszítéseket, hogy szeretetet, elfogadást és szépséget találjanak – rossz helyeken.

A szíved és lelked védelme érdekében osztok meg veled öt igazságot, hogy segítsek megszilárdítani az identitásodat Krisztusban, és kikristályosítani azt a célt, amelyre nézve Urunk alkotta a testedet.

*A tested ajándék, amit meg kell becsülni,
nem elpazarolni*

A mai kultúra nemhogy megvetné a nyilvános szexualizált viselkedést, e helyett még díjazza is azt,

sőt ráadást követel. Minél bujább, minél erkölcslelenebb, és minél szélesebb a közönség, annál jobb.

De édesem, Jézus nem erre gondolt, amikor kifizette a végső árat a testedért és a lelkedért (1Kor 6,20). A jelentőséged és értékességed „Isten képének hordozásában” gyökerezik (1Móz 1,26-27). Veleszületett értékkel rendelkezel, de nem a lájkoló barátok növekvő száma, hanem a te Urad végtelen szeretete és elvégzett munkája miatt (Ef 5,1-2).

*A tested cselekvésre, szolgálatra teremtetett,
s nem arra, hogy mások csodálják*

Kultúránk örömmel táplálja azokat, akik szexuális bűnre vágnak. Az éhség kielégíthetetlen. Természetfeletti bölcsességre lesz szükséged, hogy megértsd, a tested nem sóvárgó szemek számára szolgáló látványosság, hanem olyan eszköz, melyet használnod kell Isten országában. Ő tette működővé az agyadat, az izmaidat és a csontjaidat, hogy szolgálj, hogy tanulj, hogy szórakozz, és hogy dicsőítsd Őt.

Az évszázadok során a különböző kultúrák újra és újra félreértelmezték (és bántalmazták) a női test valós természetét: az Európában divatos, a bordákat

elferdítő fűzők használatától a Kínában népszerű lábelkötés szokásáig. Te nem tárgy vagy, hogy dédelgessenek vagy mások élvezetére mutogassanak (Mt 5,28), hanem munkatárs vagy sok jó cselekedetben, amelyeket Isten előre elkészített számodra (Ef 2,10).

A tested nem foglalja magában a teljes identitásodat

Míg a társaid fizikális szinten létesítenek kapcsolatot veled – ők csak a külsődöt látják –, a lényedet valójában tested és lelked együttesen alkotják. A lelked örökké fog élni, és a tested fel lesz támasztva (Fil 3,21).

A lelked és a tested egyaránt értékes. Ellenséges és veszélyes tehát az a pogány gnoszticizmusban gyökerező kulturális hazugság, hogy a tested a szívedtől elkülönülve élhet és virágozhat. Valójában a szíved vágyai határozzák meg minden egyes szavadat és tettetted, amelyeket véghez viszel a testeddel (Luk 6,45). És míg testi hiányosságokban és hibákban bőséges ez a világ, az elbukásnak ezek a nyomai nem adnak okot aggodalomra, ahogy a létezésed értelmét sem adják meg. Több vagy, mint a tested jellemzőinek összessége. A megalkotásod célja ez: magasztald és dicsőítsd a te mennyei Atyádat (Zsolt 63,3-4).

A tested egy életadó templom

Itt most nem a főműsoridős tévénezők Beyoncé stílusú istennő-imádatára gondolok. A tested a Szentlélek temploma (1Kor 6,19). És mint templomot, Isten úgy tervezte meg azt, hogy életet adj másoknak. S nemcsak a méhed, hanem az egész tested életadó.

A szíved azáltal ad életet, hogy szereted Jézust, a felebarátaidat és (ha az Úr megadja) a jövődöbéli férjedet és gyermekeidet (Mt 22,37-38, Tit 2,4). Az ajkad az igazság szavainak elmondása és Krisztusnak szóló dicséretnek éneklése által ad életet (Ef 5,19). A kezed a munka közben bepiszkolódva, a mások iránti szolgálat által ad életet (Róm 12,13). A lábad egy élethosszon át tartó, az otthonodon belül és azon kívül végzett szolgálat által ad életet. A szemed a világ hatalmasságainak és fejedelemségeinek szolgálivá tett emberek meglátogatása (és szeretete) által ad életet (Ef 6,12). A nyelved az ige szavainak megformálása által ad életet, remélve, hogy ezek képesek a bűn láncainak elszakítására (1Pét 3,15).

*A tested el fogja árulni a felebarátaid számára,
hogy kit és miért imádsz*

Bizonyára foglalkoztatni fog téged is a mai kultúrában rögeszmévé vált fiatalos és szép külső megjelenés. Bizonyos mértékben ez minden nő számára küzdelem, minden életkorban. De emlékezzél Bölcsesség Hölgyének figyelmeztetésére: a gonosz gyakran szép és csábító szirénnek álcázza magát (Péld 5,3-6).

A tündérkirálynőben, az egyik legnagyobb epikus költeményben szereplő Duessa a megtévesztést és könnyelműséget szimbolizáló szépség. Kontasztban áll Unával, aki ugyancsak gyönyörű, de a tisztaságot és igazságot képviseli. Szinte mindig szembetalálkozol majd Duessa természetfölötti vonzalmának valamilyen formájával, és emberfeletti erőt fog igényelni az, hogy csalását leleplezd. De hála az Úrnak, a szükséges erő a rendelkezésedre áll. Az élő Isten Lelke benned lakozik, és Ő hűségesen táplálni fogja az érzelmeidet olyan módon, mely nem e világból valónak fog tűnni a társaid számára (Ján 14,16).

Az, ahogy a testeddel bánasz, többet elárul rólad, mint a preferenciáid: feltárja, hogy kit és miért imádsz. Imádkozz, hogy az Úr inkább a belső, maradó tulajdonságaidról tegyen ismertté, mintsem a külső megjelenésedről (1 Pt 3,3-4)! A testi szépséget semmiképp sem kell lenézni, mivel az ajándék, amelyet Isten adott sáfárokodásra, de ez önmagában nem elég. Mindannak a szépségnek, amit emberi és természeti formában látunk, folyamatosan emlékeztetnie kellene bennünket arra, hogy csodálatosan kreatív és erős a mi Istenünk, akit szolgálunk.

Állj szilárdan!

Ifjú keresztyén hölgyként új életszakaszba lépsz, s én azért imádkozom, hogy minél előbb beazonosítsd és elvesd a modern nyugati kultúrát nagymértékben formáló hazugságokat. Úgy tűnhet, hogy az ellenség győzelemre áll, de sikere csak ideiglenes. Veresége biztosítva lett a kereszten, és te is ott találd meg majd identitásodat és erődöt.

Állj szilárdan, édesem! Ezek azok az igazságok, amelyekre alapozhatod az egész életedet: testedet és lelkedet.

Fordította: Kovács Ábel

<https://www.desiringgod.org/articles/open-letter-to-my-daughter-about-her-body>

„Ha még embereknek igyekeznék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgája”

Karikó Zoltán

Polgár

„Mert most embereknek engedek vagy Istennek? Vagy embereknek igyekszem tetszeni? Mert ha még embereknek igyekeznék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgája.” (Gal 1,10)

1998 őszén, debreceni teológiai tanulmányaim befejezésekor fellélegeztem. Azt gondoltam, hogy végre úgy szolgálhatok, ahogy mindig is szerettem volna, Istennek tetsző módon: nem kell többé a hitromboló liberális bibliakritikával foglalkoznom. Amikor a lelkészi esküt letettem, bár a Református Egyház sok bűnével tisztában voltam, elsősorban a Szentírás és a hitvallások voltak a szemem előtt, s szívemben az Úr előtti hálával köteleztem el magamat a szolgálatra. Nem gondoltam volna, hogy egyszer éppen az Istennek való esküm is hozzá fog járulni ahhoz, hogy felismerjem: esküszegő lettem. A kezdeti reménységem azonban csakhamar elapadt, amikor szembesülnöm kellett azzal az istentelenséggel, amelyet a gyülekezetek előljáróinak, a presbitereknek életében látnom kellett.

16 év alatt Magyarország három református egyházmegyéjének öt gyülekezetében hirdetem Isten igéjét, rövidebb-hosszabb ideig. Az utolsó nyolc évben a balatonöszödi lelkészi körzethez tartozó öt faluban végeztem lelkipásztori szolgálatot. Feleségem, Melinda, aki úgyszintén teológiát végzett, elsősorban a gyermekek és a nők felé való szolgálatban igyekezett buzgón kivenni a részét. Hálás vagyok azért, hogy gyakran szembesített a gyülekezetben és az egyházban való visszás dolgokkal, rámutatva az én felelősségemre is. Mivel én természetemnél fogva inkább konfliktuskerülő vagyok, sokszor halogattam beszélgetéseket, vagy csak félénken képviseltem

az igazságot, amely bűnömet Isten egyre inkább a lelkiismeretemre terhelte.

Többször eljutottunk odáig, hogy így nem lehet tovább folytatni. Már az első szolgálati helyemen egy súlyos konfliktushelyzetben komolyan felmerült a református egyházban való lelkészi szolgálat-tól való megválás gondolata is. Viszont egyrészt ott volt mindig a kérdés, hogy hova menjünk, s erre nem találtunk választ, másrészt mindig voltak testvérek, akik próbáltak bátorítani, hogy tartsunk ki, így maradtunk. Mindenki azt tanácsolta, hogy igyekezzek az igét hűségesen hirdetni, próbáljunk a gyülekezet tagjaihoz szeretettel közeledni, s közben vállaljunk különböző missziói szolgálatokat azok felé is, akik egyáltalán nem járnak a gyülekezeti alkalmakra. Előttünk egy olyan kép lebegett, hogy emberek hitre jutnak, s fokozatosan kicserélődik a presbitérium. Aztán majd ha lesz egy hitvalló presbitérium, tovább lehet lépni egy Istennek tetsző hitvalló gyülekezet irányába, ahol nincs többé névleges gyülekezeti tagság, és a sákramentumok kiszolgáltatása is biblikus módon történik.

A fenti cél érdekében az állandó igei alkalmak mellett nagyon sok mindennel próbálkoztunk, hogy a „gyülekezetekben” a „halottak” új életre támadjanak. A családlátogatásra nagy hangsúlyt fektettem, olykor a feleségemet beteg gyermekünkkel is magára hagyva, sokat voltam távol otthonról, mert elhatároztam, hogy végiglátogatom a faluban élő református családokat. Az egyik faluban az ige iránt érdeklődő cigányok felé igyekeztem missziói szolgálatokat végezni, óriási ellenállás közepette, de szerveztünk falumissziót a Református Fiatalok Szövetsége tagjainak bizonyoságtételével, foglalkoztunk a dömösi Kékkereszt munkatársaival együttműködve alkoholistákkal és családtagjaikkal is. Rendszeresen

szerveztünk nyaranként angol és magyar nyelvű bibliatáborokat. Tartottunk Kereszt-kérdések címmel kiscsoportos evangelizációt, együttműködve a Szentírás Szövetséggel. Évekig béreltünk egy forgalmas utcán üzlethelyiséget missziós céllal, hívő testvérek, barátok támogatásából. Testvérgyülekezeti kapcsolatokat kerestem olyan lelkipásztorokkal, akik gyülekezetük hívő tagjaival szolgálatokat vállaltak felénk. Törekedtünk rá, hogy hitvalló keresztyén szolgálattévőket hívjunk a gyülekezetekbe, s ezáltal is szembesüljenek a nem hívő tagok azzal, hogy az evangélium ügye mellett elkötelezettségünkkel nem vagyunk egyedül, más református lelkészek, presbiterek, gyülekezeti tagok is vannak, akik komolyan veszik Krisztus követését.

Miért említettem mindezeket? Azért, hogy szemléltessem, hogy minden igyekezet, valamint erőfeszítés dacára, minden imádság ellenére Istennek az a megújító áldása, amelyben feleséggel együtt reménykedtem, nem következett be. Ellenkezőleg. Bár az Úr kegyelme folytán néhány gyülekezeti tag élete Krisztusban újjá lett, reformációs áttörés mégsem történt, sőt, az igével szembeni ellenállás még növekedett is. Fájdalmas volt rábrenni arra, hogy bármilyen nemes cél lebegett is előttünk, az nem szentesíthette azt az engedetlenséget, amelybe belementem. Ez nagyon lesújtott bennünket. Isten előtt megalázva magunkat, könyörögni kezdtünk feleséggel, hogy az Úr mutassa meg, miért nincs áldás a gyülekezetben való szolgálatainkon, és mit akar, hogy cselekedjünk.

Csodálatos volt megtapasztalni azt, ahogy Krisztus, az Egyház Ura, könyörült rajtunk, és imádságaink meghallgattak.

Sorban egymás után különböző irányból, egymást erősítve kezdtek érkezni az igei válaszok, me-

lyek hatására mind nyilvánvalóbbá vált, hogy Isten azt az engedetlenséget, melyért, mint lelkipásztor, felelős voltam, nem áldhatja meg. A Szentírást Melindával együtt olvasva először egy igeszakasz, a 2Kor 6,14-18 mutatott rá sok bűnös megalkuvásomra, ahogy eltértem s magam is részesévé váltam a népegyházi gyakorlatnak, legyen szó presbiterválasztásról, gyülekezeti tagság kritériumairól vagy éppen a sákramentumok bűnös módon való kiszolgáltatásáról, de ez csak a kezdet volt.

A 2013. esztendő meghatározó évvé vált a lelkési szolgálatomban. Ekkor döbentem rá, hogy Isten szentségéből fakadóan nem lehet jelen ott az ő áldásával, ahol az ő gyermekei megtűrik maguk között a bűnt, s közösséget vállalnak a megtérni nem kívánó bűnösökkel. Sőt, még súlyosabbá vált a helyzetem, miközben az igehirdetésekben úrnapióról-úrnapióra a 450 éves jubileumi év kapcsán a Heidelbergi Kátét magyaráztam. A Káté ugyanis a 82. kérdés-feleletében egyenesen eltiltja az Úrasztalától azokat, akik vallástételükkel és életükkel azt bizonyítják, hogy hitetlenek és istentelenek. Bár sok hívő lelkéssel együtt sokáig én is azzal „mostam kezeimet”, hogy az úrvacsorai kérdésekre adott válasszal mindenki vallást tesz, azaz megvallja hitét, mégis meg kellett látnom, hogy ez nyilvánvalóan nem így van. Ha egy presbiter nyíltan, a lelkipásztorral való beszélgetésben elutasítja a kegyelmet, nem hisz a feltámadásban, vagy éppen úrvacsora után Isten nevét káromolja, hogyan lenne igaz az, amit a Káté állít, hogy egy ilyen embernek az úrvacsorához engedése az Isten szövetségének a megcsúfolása, amely az Isten haragját felgerjeszti az egész gyülekezetre. Isten áldását vártam, s közben az Ő haragját gerjesztettem fel bűnös engedékenységgel.

Ugyancsak a Káté leplezte le a katolikusokkal való ökumenikus közösségvállalásomat is. Ebben nagy szerepet kapott egy katolikus temetés is, ahol egy református asszony katolikus férjét temették. Mivel a feleség rendszeresen járt a gyülekezetbe, ott volt a gyülekezetünk nagy része is. Illendőségből Melindával én is elmentem. Azonban amikor meghallottuk, hogy Mária és a szentek közbenjárásával „beimádkozzák” az elhunytat a mennybe, nem bírtuk tovább hallgatni. Ekkor összeállt bennem a kép: láttam a sok reformátust, akik most egy hamis evangéliumot hallgatnak, a református istentiszteleten pedig mindennek gyökeres ellentétét, s ha eljön az imahét, akkor meg úgy mutatkozunk, mint akik testvérek vagyunk. Belém hasított a következtetés: hogyan várjuk ezután bárkinek is a megtérését?

Szörnyű bűneim egymás után kerültek a napvilágra. Eddig én akartam világítani, s most kiderült, hogy a világosság elzárásáért én vagyok a felelős. Ezzel együtt járt az is, hogy az Úr úgy intézte, hogy más református lelkipásztorokkal is megismerkedjek, akik ugyanúgy rádöbbsentek kompromisszumaikra és Isten előtti felelősségük súlyára, és velem együtt imádkozva keresték a megoldást. Beléptem a Biblia Szövetségbe is, azzal a reménységgel, hogy talán ez az a közösség, mely egy biblikus reformáció elindítója lehet az egyházban. Beiratkoztam, s elkezdtem látogatni a Budapesti Bibliaiskolát is, amelynek hitvalló tanárai megerősítettek abban, hogy hittel, engedelmesen odaszánjam magam újra Krisztus követésére és szolgálatára. A karácsonyi könyvvásáron meglepődve álltam meg a presbiteriánusok asztalánál, különösen, amikor a kezembe került a Keskeny Út egyik száma, melyben egy volt teológiai évfolyamtársam, Deák-Fogarasi András bizonyoságtételét olvashattam. Lelki vívódásai teljesen azonosak voltak az enyémmel, s a megoldást hozzá hasonlóan kezdtem el én is látni. Ezután könyveket rendeltem a Presbiteriánus Kiadótól, melyeket Bagoly Gyula, balatonalmádi lelkipásztor testvérem hozott el személyesen. Olyan hiánypótló kiadványok voltak ezek, melyek világosan leplezték bűnös megalkuvásaimat, szolgálatom valamennyi visszasságát, s rámutattak arra, hogy mi az, ami Krisztus számára kedves. Különösen sokat jelentett akkoriban számunkra a „Miért van szükség egy új megreformált egyházra?” című füzetecske. Sok mindent Isten Igéje már korábban is megértetett velünk, de mindig kerestem egy kiskaput, mely által felmenthettem magam. Ott feszült bennem gyakran a kérdés: szabad-e a felelős-

ségem csak az ige tiszta hirdetésére szűkítenem, felmentve magam azzal a hivatkozással, hogy tudomásul kell venni, népegyházban szolgálók? Neves hívő lelkészekről kértem tanácsot, akik egyetértettek velem, hogy tarthatatlan az az állapot, amelyben vagyok, tanácsolva, hogy onnan, ha tudok, menjek el. Azonban amikor visszakérdeztem, hogy tudnak-e olyan református gyülekezetet ajánlani számomra, ahol nem kell megalkudnom semmilyen tekintetben az ige rovására, erre már nem kaptam választ. Sokáig olyan, hitben előttem tekintéllyel bíró lelkipásztorokra néztem, akik minden körülmények között kitartottak a Református Egyházban való bennmaradás mellett. Egyszerre azonban nyilvánvalóvá vált, hogy ebben a kérdésben ezek a testvéreim tévednek. Megértettem, hogy „ha még embereknek igyekeznék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgája.” Isten teljes engedelmisséget vár el tőlem, nem csupán az ige hirdetés tekintetében, de az igéből következő gyakorlati engedelmisségben is.

2014 januárjában összehívtam a presbitereket egy, a gyülekezet jövőjéről való beszélgetésre. Jézusnak a kősziklára és homokra épített házról mondott példázatával igyekeztem rámutatni és tisztázni, hogy mind személyes életünk, mind pedig gyülekezetünk jövőjéről csak akkor érdemes beszélünk, ha minden tekintetben Krisztusra alapozzuk azt. Őszinte önvizsgálatra és bűnbánatra hívtam mindenkit, kérve, hogy ki-ki vizsgálja meg, hogy valóban Jézus Krisztus az, akire alapozza, és akinek alárendeli életét? Őszintén megvallottam én is a bűneimet, Istennek való engedetlenségemet, bocsánatot kérve a presbiterektől, hogy sokszor az emberektől való félelem vezetett az istenfélelem helyett. Elmondtam azt is, hogy ezentúl Isten igéje szerint kívánok szolgálni. Világossá tettem, hogy ha ezt ők továbbra is másképpen látják, le kell vonnom a következtetést, hogy így nem tudom tovább folytatni a gyülekezetben a lelkészi szolgálatot. Felajánlottam, hogy akár presbitériumi szinten, akár személyesen bárkivel kész vagyok erről beszélgetni. Sajnos, a presbiterek nagy többsége teljesen értetlenül vagy elutasítással fogadta szavaimat. Az elkövetkező hónapok során egyre világosabbá vált, hogy nem tudom így folytatni lelkipásztori szolgálatomat. Végül Isten egy kereszteselési ügy kapcsán véglegesen lezárta előttem a Református Egyházban való további szolgálatomat. Az egyik presbiterünknek az unokáját kellett volna megkeresztelnem. A család egy másik városban élt, de a szülők szerették volna a kereszteselést nálunk kér-

Hogyan birkózzunk meg a technikai fejlődés okozta félelmeinkkel?

TIM CHALLIES

ni. Mivel a szülőkkel való találkozás során hamar kiderült, hogy a keresztyén hit semmit nem jelent nekik, nem élnek házasságban, ráadásul az apa katolikus, közöltem velük, hogy így sem a Biblia és a hitvallásaink alapján, de még egyházi törvényeink alapján sem vállalhatom el a gyermekük keresztelését, de szívesen beszélgetek velük a keresztyén hit alapkérdéseiről, ha erre készek. Sajnos, erre nem kaptam lehetőséget, helyette gyermeküket rövidesen a szomszéd református gyülekezetben megkeresztelték. Ezt meghallva a gyülekezetünk gondnoka azonnal presbiteri gyűlést hívott össze, amelyen a jelenlévő presbiterok kifejtették, hogy nem fogadják el a hitbéli nézeteimet, szerintük a Biblia több tekintetben elavult. Vagy ha mégis érvényes, azt láthatóan többféleképpen lehet értelmezni, ahogy ezt más református gyülekezetekben is teszik. Közölték velem, hogy többet ilyen nem történhet a gyülekezetben, a keresztelésnek itt kell megtörténnie. Ekkor értésükre adtam, hogy én erre többé nem vagyok hajlandó. A Református Egyházban való lelkeszi szolgálatról történő lemondásomat követően még volt egy találkozásom az esperessel is, aki úgyszintén értetlenül állt hitvalló meggyőződésemmel szemben.

2014. július közepén, amikor el kellett hagynunk a szolgálati lakást, Isten hatalmasan gondoskodott rólunk, hogy ne maradjunk fedél nélkül. Balatonalmádiba vezetett bennünket, ahol egy barátom ajánlotta fel, hogy a nyaralójába költözhetünk ideiglenesen. Először az volt a gondolatunk, hogy ősszel visszatérve a Balaton déli partjára, munka vállalása mellett egy gyülekezet-alapító missziói szolgálatot kezdünk el, de Urunk végül másképp vezetett bennünket. Almádiban a helyi hitvalló református gyülekezetet megismerve, ahhoz csatlakozva örömmel kezdtünk el különböző szolgálatokat vállalni. Két év után Urunk egy újabb nagy változást hozott életünkbe. A Tiszántúlra visszaköltözve Polgáron sikerült házat vásárolnunk, és a Miskolci Presbiteriánus Gyülekezetben találtunk szeretetteljes befogadásra. Hálásak vagyunk, hogy három gyermekünkkel egy olyan hitvalló református közösség tagjai lehetünk, amelyben mindenki a maga lelki ajándéka szerint szolgálhat Isten dicsőségére.

Keresztyéneként a legnagyobb reménnyel nézünk a felülmúlhatatlan jövőnkre – biztos reménységünk van, hogy örökké Istennel leszünk, egy büntől és annak minden kellemetlen következményétől mentes világban. Krisztus vissza fog térni, és amit Ő elkészített számunkra, az csodálatosabb lesz mindennél, amit valaha kérnénk vagy elképzelnénk. A közeljövő az, ami tulajdonképpen aggaszt bennünket. A saját, gyermekeink és unokáink jövője – ezek azok, amik igazán nyugtalanítanak és félelemmel töltenek el bennünket.

Egy olyan világban élünk, amelyben az egyik biztos dolog a változás. Mégis Isten megadta a képességet, a vágyat és a felhatalmazást a változásra, valamint a körülöttünk lévő világ formálására. A kezdetektől fogva ezt csinálta az ember, létrehozta majd alkalmazta az új technológiákat. A technika jó dolog, mivel hozzájárul ahhoz, hogy véghezvigyük, amire Isten felhatalmazott bennünket. (1Móz 4) Azonban minden technikai vívmány rejt magában kockázatot: változást hoz. Az innovációk alig észrevehetően formálják a felfogásunkat magunkról és világunkról. Általuk új szokásokat és viselkedési mintákat alakítunk ki. Kellemetlen helyzetben vagyunk az újításokkal. Saját képünkre alkotjuk meg őket, ők pedig minket formálnak át a saját képükre.

Történelmi szempontból a technika fejlődése lassú volt. Az elmúlt 500 év során azonban nagymértékben felgyorsult. Ma már alig tudunk lépést tartani vele. Mire megvesszük és elkezdjük használni a legújabb kis kütyüt, már a következőt (és az azt követőt) véglegesítik és tökéletesítik a laboratóriumokban. A legújabb, legszuperebb és legdrágább készüléket is legfeljebb 3-4 évre tervezik. Úgy tűnik, hogy családjainknak és gyülekezetünknek minden évben, vagy minden második évben fel kell készülniük egy nagy váltásra, egy nagyszerű innovációra,

ami új képességek elsajátítására és új valóságok megismerésére hív majd bennünket.

A rengeteg változás miatt – nem is beszélve arról, hogy milyen sebességgel érkeznek – nagyfokú bizonytalansággal nézünk a jövőbe. Akármit is tudunk a jelen helyzetről, a jövő teljesen más lesz. Tudjuk, hogy nem fogjuk teljes bizonyossággal látni a jövőbeli változásokat. Elvégre a technikai vívmányok, amiket ma teljesen normálisnak tartunk, 20 évvel ezelőtt még csak a sci-fi világ birodalmában léteztek. Ennek következtében sok keresztyénben kialakul a jövőtől való félelem, és hogy vajon mit tartogathat még számára és családja számára a jövő.

Ha megértjük a múltat, ráismerhetünk a fejlődési tendenciákra, és arra, hogy bár annak sebessége folyamatosan változik, de a séma ugyanaz. Ha Isten Igéjén keresztül nézzük a történelmet, az azzal a biztos tudattal tölthet el bennünket, hogy minden változás egyedül és kizárólag Isten jó és tökéletes akaratából történik.

A kommunikáció története egyszerűen lenyűgöző. Vegyük például az ókori római utakat. A római utak bámulatos újítások voltak, amik összetartották a birodalmat. Azért építették őket, hogy a hatalmas hadseregek gyorsabban keresztül tudjanak menni a birodalmon, hogy terjesszék a római befolyást más földeken, és a már elfoglalt területeken a lázadást még csírájában el tudják fojtani. Na meg persze azért is építették őket, hogy a kereskedelem és a kommunikáció által megerősítsék a birodalmat. Hihetetlenül hatékonyak voltak, és a Római Birodalom évszázadokig növekedett. Viszont ezek az utak, amelyek katonáknak készültek, vezették végül az első keresztyén misszionáriusokat úti céljaikhoz a Földközi-tenger partvidékeire. Az innováció, ami kezdetben Róma terjeszkedését szolgálta, végül Isten országának terjeszkedését segítette elő. A kettő közül pedig jól tudjuk, hogy melyik létezik a mai napig is.

Vagy vegyük például a könyvet. A könyv – nyomtatott oldalak összefűzve 2 borító között – egy viszonylag új innováció, a könyvnyomtatás pedig egy viszonylag új technológia. A történelemben az emberek nagy része számára a könyv, mint olyan, nem létezett. Dávid király soha nem olvasott könyvet. Jézus sem olvasott könyvet. Ők még tekercseket olvastak. A könyv, ahogyan ma ismerjük, a Krisztus utáni századok fejlesztéseinek eredménye. Először

a kódexet találták ki, a modern könyv ókori elődjét, majd századokkal később a könyvnyomtatást. Mára pedig olyan mélyen beágyazódott a könyv a társadal munkba, hogy nem is tudnánk nélküle elképzelni a világot. Még a Bibliát is könyvnek hívjuk, mintha mindig is ilyen formátumban létezett volna.

Nevetségesnek tűnhet, mégis, amikor a könyv a társadalom része kezdett lenni, az emberek ugyanúgy félték tőle, mint ahogy az írás terjedésétől évszázadokkal korábban. Félték, hogy a könyv túl gyorsan és túl messzire elviszi majd a gondolatokat. Anynyira összekapcsolták a tudást a memóriával, hogy félték attól, hogy a szavak az emberi elme helyett a papírra kerüljenek. Végül is, miért akarnánk bármit is észben tartani, ha papírra is vethetnénk? Ma már láthatjuk, hogy hogyan használta Isten a könyvet szavának összefűzésében és terjesztésében. A Biblia indította el a Reformációt. Megújulást és ébredést hozott. Nagyon hamar minden idők legnagyobb számban eladott könyvévé vált. A könyvnyomtatás is megváltoztatta a világot, de Isten ezt az új technológiát is a saját céljaira használta fel.

Amikor megjelent a rádió, sokan félték tőle, mert betolakodott az otthonaikba és a családjaikba. A családok ahelyett, hogy a verandán beszélgettek volna a szomszédjaikkal, behúzódtak a nappaliba, hogy hallgassák a rádiót. Az emberek rettegetek ennek következményeitől. Félték az információ gyors áramlásától, és a hírektől, amik olyan messziről érkeztek.

Viszont megint csak látható, hogy Isten hogyan használta mindezt a saját dicsőségére. Számtalan ember hitre jutott azáltal, hogy hallotta az evangéliumot a rádión keresztül. Sokan másokat keresztyén életükben bátorítottak a „Renewing Your Mind”, a „Grace to You” vagy más rádióműsorok házigazdái. Még ma is, amikor a rádió már egy elavult technikai berendezésnek tűnik, továbbra is nagy hatást gyakorol az egész emberi nemzetségre, és Isten továbbra is használja nagy tervének véghezvitelében.

A televízió is egy remek példa. Nem fér hozzá kétség, hogy a televízió átalakította a családokat, és erkölcsi változásokat is hozott. A keresztyének azonban hamar felismerték, hogyan használhatnák a TV-t a jó hír közvetítésére az elveszettek felé, és bátorítás céljából a már megtérteknek. Ma már természetes, hogy a képernyőkön legkedveltebb tanítóinkat és igehirdetőinket látjuk. Ez egy újabb technikai vív-

mány volt, ami nem csak kockázatot, de nagy lehetőségeket is rejtett magában, melyeket a keresztyének ki is aknáztak, és Isten dicsőségére használtak.

Ma a digitális forradalom hajnalát éljük, és hasonló félelmekkel nézünk szembe, mint elődeink a korábbi kommunikációs forradalmak idején. Rettegünk az elektronikai berendezések mindenütt jelenvalóságától; félünk életünk nagy részét kis képernyők fényénél leélni; aggódunk, hogy milyen következményekkel jár majd, ha megosztjuk gondolatainkat és életünket különböző alkalmazásokon. Azonban még most is lehet reménységünk. Viszszatekinthetünk a történelemben, hogy meglássuk, Isten hogyan használt minden egyes technikai vívmányt, hogy véghezvigye céljait, és beteljesítse akaratát. Isten Igéjéből megláthatjuk, hogy Ő mindent a maga dicsőségére tesz. Teljesen biztosak lehetünk abban, hogy Ő mindezek felett áll, és mindezek által és mindezekon keresztül munkálkodik.

Jó és bölcs dolog, ha keresztyénekként komolyan megvizsgáljuk a körülöttünk – és bennünk – végbemenő változásokat. Jó, ha mérlegeljük, hogy mi történik, ha a „jó könyvből” „jó alkalmazás” lesz, vagy, ha sok dolgot, amit eddig élőben csináltunk, már biteken és byte-okon keresztül teszünk. Jó, ha körültekintően járunk el a legújabb technikai vívmányokkal kapcsolatban, és csak azután vezetjük be család-jaink vagy gyülekezetünk életébe, miután számba vettük kockázatait és lehetőségeit. Elismerjük, hogy mind mi, mind a technika bűnben fertőzött világban élünk, éppen ezért tisztánlátással kell megvizsgáljunk őket, és fontolóra vennünk, hogy nyerünk vagy veszítünk az adott dologgal. Éppen úgy, mint ahogy bölcsességgel cselekszünk, magabiztosan is cselekedhetünk. Nincs okunk félni.

Bár nem ismerjük a jövőt, de ahogy a mondás tartja, ismerjük azt, akinek a kezében van a jövő. Azonban nem csak ezt tudjuk, hanem azt is, hogy Isten mit valósít meg a történelemben. Tudjuk, hogy Isten milyen vég felé irányítja a történelmet. Tudjuk, hogy ki hozza el e világ történelme számára a győztes befűzést.

Fordította: Szőlősiné Nagy Kincső Galatea

<https://www.ligonier.org/blog/grappling-fears-technological-change/>

Ferenc pápa megkoronázta Mária szobrát Chilében

Jorge Bergoglio, akit a világ Ferenc pápaként ismer, Chilébe látogatott januárban. Az ünnepi események között misét tartottak az O'Higgins parkban, Santiagóban. Tízezrek előtt koronázta meg Bergoglio előbb Jézus, majd Mária szobrát. Chilében a szobrot úgy ismerik, mint a Kármelhegyi Boldogasszonyt, aki egyben Chile Anyja és Királynője.

Bergoglio az imádságában Máriát a Megváltó anyjának és „minden élő igaz anyjának” nevezte. Majd ezt mondta: „Urunk, tekints kedvesen a te szolgáidra, akik megkoronázva látható koronával a Te Fiad anyját, elismerik Fiadat a világegyetem királyának és segítségül hívják a Szüzet, mint királynőt”.

A fiatalokhoz pedig így szólt a maipúi nemzeti Mária-kegyhelyen: „A Kármelhegyi Boldogasszony nyitott szívvel vár és fogad titeket.”

Útja során Peruban az első miséje „Szent Mária, a Menny Kapujának” volt szentelve.

Bergoglio egész utazása Mária személye körül forogott. Mindvégig őt hívta segítségül az utazásához. Indulása előtt kijelentette, hogy „Mária imádata nem a lelki etikett előírása; a keresztény élet egy követelménye!” Majd ezt kérte: „Azt kérem, hogy az Anya, Isten legszebb teremtménye, védelmezze és tartsa meg ezt az évet, és hozza el Fia békéjét a szívünkbe és a világba.”

Bergoglio ezen cselekedetei még inkább megmutatják, mennyire távol van a Római Katolikus Egyház, amelynek ő a választott feje, a Szentírás világos tanításaitól. Isten Igéje szerint egyedül az igaz Istent kell és szabad imádni, aki az uralmat Fiának adta és nem Máriának, illetve arra is rámutat, hogy ne imádkozzunk halottakhoz.

A Christian News Network cikke alapján

Az első Templom idejéből származó viaszpecsét alátámasztja a Biblia szövegét

2700 éves viaszpecsét tanúskodik a bibliai eseményekről.

A pecsétről az izraeli külügyminisztérium tájékoztott január elején. Elmondásuk szerint a pecsétet a Nyugati Fal előtti téren találták egy régészeti ásatáson. A pecséten két férfi látható térdig erő ruhában, alattuk pedig óhéber nyelven az alábbi felirat: „A város kormányzója”. A pecsét megtalálása 100 méterre a Templom-hegytől alátámasztja azt a feltételezést, hogy a Templomtól nyugatra magas rangú előljárók laktak.

Az ásatás vezetője, Dr. Shlomit Weksler-Bdolah szerint a pecsét valószínű, hogy szuvenír volt a város kormányzója részéről. A jeruzsálemi kormányzó volt az egyik legfontosabb méltóság a királyság idején. Tallay Ornan professzor asszony a jeruzsálemi Héber Egyetemről és Benjamin Sass a Tel Aviv Egyetemről megjegyezték, hogy úgy a bibliai, mint a Biblián kívüli források kimondják, hogy Jeruzsálemet kormányzó irányította a bibliai időkben. Az Ószövetség két helyen is megemlíti Jeruzsálem kormányzóit:

„És behozatta az összes papokat Júda városából, és megfertőztette a magaslatokat, a melyeken a papok tömjéneztek, Gebától egész Beersebáig, és lerontotta a kapuk mellett levő magaslatokat is, amelyek Józsuének, a város fejedelmének kapuja előtt voltak balkéz felől, a város kapujában.” (2Kir 23,8)

„Királyságának tizennyolcadik esztendejében pedig, minekutána a földet és a házat megtisztítá, elküldé Sáfánt az Asália fiát, és Maasját a város előljáróját, és Joát a Joákház fiát, az emlékirót, hogy kijavíttatnák az Úrnak, az ő Istenének házát.” (2Krón 34,8)

Tim Chaffey kutató az *Answers in Genesis* kreacionista szervezettől ezt mondta: „A felfedezés csak egy a hosszan sorakozó régészeti felfedezésekből, amelyek tanúskodnak a Biblia pontossága és történetisége mellett.”

A Christian News Network cikke alapján

Az öröm hét forrása

„...fölkébb nagy az örömöm
minden nyomorúságunk ellenére.”

(2Kor 7,4)

Pállal kapcsolatban az a rendkívüli, hogy hihetetlenül tartós volt az öröme, miközben dolgai nagyon nem jól mentek.

Honnan jön ez az öröm?

1) Legelőször is Jézus tanította: „*Boldogok vagytok, amikor gyűlölnek benneteket az emberek... Örvendezetek azon a napon és ujjongjatok, mert íme, nagy a ti jutalmatok a mennyben...*” (Lk 6,22-23) A Jézusért vállalt szenvedések a mennyei jutalmat ígérik, amely sokkal hosszabb ideig tart, mint a földi szenvedés.

2) Másodszor a Szentlélektől jön, nem a mi erőfeszítéseinkből, vagy családi neveltetésünkben fakad. „*A Szentlélek gyümölcse... öröm.*” (Gal 5,22) „...*a sok zaklatás ellenére a Szentlélek örömevel fogadtátok be az ígét.*” (1Thessz 1,6)

3) Harmadszor az Isten országához való tartozásból fakad. „*Mert Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és Szentlélekben való öröm.*” (Róm 14,17)

4) Negyedszer az Istenben való hit által van. „*A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben, teljes örömmel és békességgel.*” (Róm 15,13) „*Erről meggyőződve tudom is, hogy életben maradok, és együtt maradok mindnyájatokkal, a hitben való növekedésekre és örömökre.*” (Fil 1,25)

5) Ötödször abból fakad, hogy Jézus a mi Urunk. „*Örüljete az Úrban mindenkor.*” (Fil 4,4)

6) Hatodszor azon hittársak kemény munkálkodásából fakad, akik segítenek, hogy inkább ezekre a forrásokra összpontosítsunk, mintsem a csalfa körülményektől függünk. „*Mi munkatársai vagyunk örömetöknek.*” (2Kor 1,24)

7) Hetedszer a megpróbáltatások megszentelő hatásából fakad. „*Örvendezünk megpróbáltatásaink közepette, tudván, hogy a megpróbáltatás állhatatosságot eredményez, és az állhatatosság kipróbáltságot terem, a kipróbáltság pedig reménységet szül.*” (Róm 5,3)

Ha még nem vagyunk olyanok, mint Pál („csordultig vagyok örömmel”), arra hív, hogy olyanokká legyünk: „*Legyetek az én követőim, mint ahogy én is követője vagyok Krisztusnak.*” (1Kor 11,1) Ez a legtöbbünk számára buzgó imádságra való felhívás, mivel a Szentlélekben való örömteli élet egy természetfeletti forrásból fakadó lét.

Fordította: Karikó Melinda

<http://www.desiringgod.org/articles/seven-sources-of-joy>

TAMÁS SÁNDOR

A KERESZTYÉNSÉG KILENCEDIK SZÁZADA

A VIII-IX. századi Európában négy állam szerepe volt meghatározó. Közülük a karolingok által vezetett Frank Birodalom volt a legjelentősebb, ami habár Bizánc hatalma egyre csökkent, mégis igyekezett békében lenni azal. A Mediterráneum döntő része az arab kalifátus fennhatósága alatt volt. Nagy Károly frank uralkodó velük is kapcsolatban állt, sőt Harún ar-Rashid kalifával baráti viszonyt ápolt.¹ A Volga és az Urál vidékén terült el a hatalmas Kazár birodalom, amely átmenetileg megakadályozta, hogy a vándorló keleti népek újra elárasszák Európát.

Nagy Károly a fiait már gyerekként egy-egy tartomány királyává koronázta meg, ugyanis azt szeretete volna, hogy az adott terület „öslakosaiként” ők örököljék a királyságot. A fiúk az adott terület nemzeti ruháit viselték, valamint a helyi törvények, szokások szerint kormányozták. A fiainak adott területek fontos szerepet játszottak a birodalom védelmében. Károlynak négy törvényes fia volt²:

Púpos Pipin (767 – 811), Nagy Károly elsőszülött fia az első feleségétől született. Az elégedetlen nemesek kihasználták, és meggyőzték, hogy vegyen részt az apja elleni lázadásban. Az összeesküvők azt tervezték, hogy megölik Károlyt, a harmadik feleségét Hildegardot és három fiukat, így Pipin ülhetett volna a trónra. A tervük meghiúsult. Az összeesküvőket kivégezték, Pipint pedig Prüm³ kolostorába

1. Erről csupán a nyugati krónikások írnak, az arab részről nincs említés. Eszerint 797-ben és 807-ben frank követek jártak a kalifánál, aki küldött a császárnak egy elefántot ajándékba. Nagy Károly pedig a Szentföldön ispotályt és könyvtárat is alapított.

2. Nagy Károlynak élete során öt törvényes felesége volt: Himiltrude, egy gyerek, Gerperga nem tudunk utód-ról, Hildegard kilenc gyerekük született, Fastrade két lány, Luitgardot gyermektelenül halt meg. Ezen kívül öt olyan ágyasa volt, akikről tud a történelmi emlékezet.

3. Prüm: település Németországban, Rajna-vidék, Pfalz tartomány.

száműzték. Ott élt szerzetesként húsz évvel később bekövetkező haláláig.

Ifjabb Károly (772-811) a második gyerek, ő kapta a frank királyi címet. Később apja társuralkodóvá tette és frank királlyá koronázta ugyanazon a napon, amikor apját császárrá koronázták, de mégsem örökölhette a birodalmat, mert apjánál korábban halt meg.

(Karlmann) Pipin (773-810) Itália királya. Eredeti neve Karlmann volt, de bátyja Púpos Pipin árulásakor a királyi nevet ő vette fel, ugyanis a korábbi négy generáció frank uralkodói Károly vagy Pipin névre hallgattak. Apja birodalma egyharmadának öröklésében reménykedett, de apjánál ő is korábban halt meg. Így a császári címet öccse Lajos kapta.

I. (Jámbor) Lajos⁴ (778-840) először Aquitánia királya volt 781-től, majd 797-ben Hispániáért lett a felelős. Ebben az időben a korabeli Spanyolország egy részét a mórok uralták. Mivel Károly négy törvényes fiának egyike volt, így jogosan remélhette, hogy megoszthatja az apja örökségét bátyjaival. Nagy Károly fiát, ifjabb Károlyt tette meg örökösévé, mint császár és minden frank terület ura. Pipin kapta Lombardia vaskoronáját, Lajos pedig Septimaniát, Provence-t és Burgundiát. Ám nem sokkal később 810-ben meghalt Pipin, 811-ben pedig ifjabb Károly is meghalt. Így Lajos lett apja mellett társcsászár 813-ban és 814-ben apja halálakor ő örökölte az egész Frank Birodalmat.

Károly halála után több polgárháború is volt az országban. A IX. század közepén megszűnt a birodalom egysége és vele együtt az egyház egységes állami vezetése is. Csakhamar jelentkezett a pápa, aki nyíltan magának követelte az egységes egyházi vezetést. Nagy Károly idejében az egyházban a pápa csupán elvileg foglalt el jelentős helyet, a gyakorlatban az egyházban is Károly uralkodott. Károly halála után

4. Lajosnak volt egy ikertestvére Lothár, aki fiatalon két évesen meghalt 780-ban.

5. Apja régenseket és bírákat adott mellé, ők vezették az országot, amíg fiatal volt.

a pápa igyekezett visszaszerezni az egyház fölötti vezetést. Ebben a pápa segítségére voltak a frank püspökök, akik inkább akartak a távoli pápa hatalma alá tartozni, mint az államfői és érseki kormányzat alá, amely a fejedelem fennhatósága alatt volt.

Nagy Károly, majd pedig fia Jámbor Lajos is látták az egyházban levő laza erkölcsiséget, ezért Anianei Benedeket kérték fel arra, hogy a bencés kolostorokat megreformálja. Benedek eredetileg katona volt, de 773-ban, amikor részt vett az itáliai hadjáratban, majdnem befulladt a Ticino folyóba, miközben a testvérét próbálta megmenteni. Ennek az élménynek a hatására szerzetes lett és felvette a Benedek nevet. Eredetileg a Vitiza nevet viselte. Kezdetben kemény, radikális, aszketikus életmódot folytatott mintegy ellensúlyként az akkor általánosan elterjedt laza szerzetességgel szemben. Egyre inkább kezdte meglátni, hogy a Bencés Regula megfelel a szerzetesi életmódnak, ha azt helyesen értik és betartják. Így elhagyta a radikális magatartást és a Regula szerint igyekezett élni. Nagy Károlynak, majd fiának, Jámbor Lajosnak is bizalmasa, tanácsadója lett, és így a frank birodalom kolostorait igyekezett megreformálni. Lajos, apja halála után egységre törekedett a politikában, de az egyházban is, ezért Benedek reformja nyomán „vizitátorokat” nevezett ki, akiknek feladata volt a kolostorokat látogatni, és ellenőrizni. Benedek 821 februárjában halt meg, és bár minden törekvését nem érte el, de a szerzetesség megreformálásában sokat tett és munkája a későbbi clunyi reformra is hatással volt.

Az egyház élete így a frank birodalomban volt „lelkibb”, míg a birodalom és a császár befolyását kevésbé érző pápai „elit” egyre rosszabb erkölcsi helyzetbe került. A birodalom feldarabolódásával Itália veszélybe került. Előbb arabok, majd normannok törtek be a félszigetre. „A pápai trón Róma és Közép-Itália nemesi családjainak kezébe került, s a város utcáin polgárháborús jelenetek játszódtak.”⁶ Ekkor Itáliának nem volt igazán jelentősége. A pápai udvarban „áldatlan” állapotok uralkodtak. 897-ben VI. István pápa zsinaton ítélte el ellenfelét és elődjét Formosust, aki már kilenc hónapja halott volt. Holttestét kiásták és ítéletre vitték, ahol elítélték, „áldást osztó” újait levágták, és holttestét a Tiberisbe dobták. Ezt nevezik „hullazsinatnak”. Nem sokkal volt jobb

6. A pápai hatalmat egyetlen nemesi család – Theophylaktosz és rokonsága – birtokolta több mint fél évszázadon át. (Történelem (Herber. Martos. Moss. Tatár. Tisza) 2. kötet 295 – 296.p.)

a X. század eleje sem, amikor a pápák szeretői kormányozták a várost.⁷

Így tehát a Frank birodalmon belül volt egy lelki fellendülés, és tanbeli tisztánlátás vagy legalább arra való törekvés. Különböző viták folytak az egyház berkein belül, amelyek tisztázása fontos volt az egyház szempontjából. Az „adoptianizmus” például azt tanította, hogy Krisztus mint ember csak Isten fogadott fia. Ez a megközelítés hasonlít a nesztorianizmusra, mely Krisztusban a két természetet csupán erkölcsi egységben látja. Nagy Károly bizalmasa Alcuin is küzdött ez ellen a tévtan ellen.

A Filioque-vita is újra előjött. Ez a Szentlélek származásáról szóló vita már a konstantinápolyi egyetemes zsinat (381) után megjelent. A zsinaton készült hitvallás a Szentlélek Fiútól (Krisztustól) való származását nem említi, de a nyugati teológusok között elterjedt az a vélemény, hogy Szentlélek nem csak az Atyától, de a Fiútól is öröktől fogva származik. A keletiek azt mondták, hogy a nyugatiak át akarják értelmezni a hagyományt. A nyugatiak azt tartották, hogy ezt csupán értelmező szándékkal tették bele a hitvallásba: „Hiszek Szentlélekben, aki az Atyától és a Fiútól származik.” A Jeruzsálemben lakó frank szerzeteseket eretnokséggel vádolták, amiért így énekelték a „Hiszekegyet”. A frank szerzetesek III. Leó pápa (795 – 816) elé terjesztették az ügyet, és arra hivatkoztak, hogy a frank királyi kápolnában is így éneklük.

A predestinációs vita Orbais-i Gottschalk (kb. 803 – 869) nevéhez fűződik, aki az egyházatyákról tanított a hallgatóinak, és Augustinus tanításaiból a kettős predestinációt vezette le, amely szerint Isten egyeseket örök üdvösségre, másokat örök kárhozatra rendelt. Ez nem egyezett a korabeli egyház felfogásával, ezért – bár többen is a védelmére keltek – 847-ben a mainzi zsinat ítélete alapján megkorbácsolták, majd 849-ben a querzy-i zsinat kolostori fogságra ítélte élete végéig. Gottschalk halála után is folytatódott a vita a két tábor képviselői között.

Az Eucharisziával kapcsolatos vitát Paschasius Radbertus (kb. 786 – 865) bencés szerzetes indította el azzal, hogy Krisztus úrvacsorában való jelenlétét testi jelenlétnek tartotta. Ebből fejlődött ki az átlényegülés tana.

7. Történelem 296.p.

A IX. század rövid kronológiája

800 • Nagy Károlyt III. Leó császárrá koronázza, ezzel létrehozva a Szent Római Birodalmat, amely 1806-ig áll fenn. Nagy Károly ettől fogva a római császárok jogutódjának tartja magát, ceasarnak és augustusnak neveztetni magát.

801 • A frankok visszafoglalják Barcelonát az araboktól. Nagy Károly betiltja a prostitúciót, nem sok eredménnyel.

802 • Egbert wessexi király elkezdli Anglia egyesítését.

806 • Háború robban ki a Frank birodalom és Bizánc között Velence, Isztria és Dalmácia birtoklásáért, Nagy Károly császárságának elismertetéséért. A frankok elfoglalják Velencét.

- Szaracén támadás Korzika ellen. Nagy Károly flottája visszaveri az arab hajóhadat.

812 • Az aacheni szerződés véget vet a frank-bizánci háborúnak. I. Mihály bizánci császár elismeri Nagy Károly császári címét, cserébe Velence visszakérül Bizánchoz.

814 • Nagy Károly halála Aachenben. A katedrálisban helyezték örök nyugalomra.

816 • IV. István pápa Nagy Károly fiát I. (Jámbor) Lajost császárrá koronázza Reimsben. Uralkodása alatt a birodalom egysége inkább csak névleges.

- Anianei Benedek megkezdi a Benedek-rendi kolostorok reformját Jámbor Lajos felkérésére.

817 • I. Lajos szabályozza a frank trónöröklést. A birodalmat nem osztják szét az örökösök között, hanem a legidősebb fiú a trónörökös.

824 • I. Lajos fia I. Lothar társcsászárként kiadja a Constitutio Romana törvényt, amelyben a császár jogait hangsúlyozza a pápával szemben, egyebek között azt, hogy minden újonnan megválasztott pápa köteles hűségesküt tenni a császárnak.

830 • Kialakul a Morva fejedelemség a mai Csehország keleti részén. A forrásokban a magyarok első említése.

831 • Az arabok elfoglalják Palermót.

840 • Meghal I. Lajos frank király.

842 • Bizánuban lezárul a szentképek körüli küzdelem, visszaáll a képek tisztelete.

843 • Felbomlik az egységes Frank Állam. A verduni szerződéssel három részre osztják: Kopasz Károly kapja meg a nyugati részt a Nyugati Frank királyságot. Német Lajos a keleti országrészt, a Keleti Frank Királyságot. Lothar a középső területet, Itáliával és a császári címet. E szerződés nyomán alakul ki később a középkori francia és német állam.

844 • I. Kenneth létrehozza Alba néven a skót királyságot.

- A kínai császár rendeletben betiltja a buddhizmus és más vallások követését az országában, hogy a konfucianizmus terjedését segítse. A betiltott vallások javait lefoglalja.

846 • Arab kalandozók kirabolják Rómát.

- Raszisztzláv morva fejedelem bizánci segítséggel igyekszik függetlenedni a Keleti Frank Királyságtól.

- IV. Leó pápa városfalat épített a Vatikán köré.

861 • A bagdadi kalifát megölik a testőrei, az Arab birodalom irányítása a hadsereg kezébe kerül. A birodalom bomlásának kezdete.

862 • A magyarok megjelennek a Kárpát-medencében. Hinkmar reimsi érsek a Szent Bertin kolostor évkönyvébe bejegyzi, hogy a korábban ismeretlen magyarok (Ungri) Német Lajos királyságát pusztítják.

863 • Raszisztzláv morva fejedelem meghívására Cirill és Metód bizánci hittérítők megszervezik a morva egyházat. Cirill a bibliafordításával megalkotja az első szláv ábécét.

865 • Borisz Bolgár fejedelem felveszi a keresztyénséget, a bizánci egyház megkereszteli a bolgárokat. Ezzel létrejön a görög után a második önálló keleti egyház Európában.

871 • Angliában a szász nemzetiségű I. Nagy Alfréd a király. Megállítja a dánok angliai terjeszkedését, várakat, flottát épített, megerősíti a királyságot.

875 • Kihal a Karolingok itáliai ága, ezután több évtizedes küzdelem kezdődik az itáliai koronáért és hatalomért, közben a központi hatalom teljesen megszűnik.

886 • Árpád fejedelemsége egyesíti a magyar törzseket, ő az Árpád-ház megalapítója, amely 1301-ig uralkodik.

888 • Akijevi nagyfejedelem folyóba tereli a népet, úgy kereszteltet.

895 • A magyarok elvonulnak Etelközből, Árpád és Kurszán vezetése alatt benyomulnak a Kárpát-medencébe, ezzel megkezdődik a honfoglalás, amely 896-ig tart.

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat: Bagoly Gyula
Endre u. 11.
tel: 06-30-2698643

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
szombat: 16:00 – IB
vas.: 10:30 – IT, 14:00 – FB

BUDAPEST

Kapcsolat:

Szabó Péter András
1112 Neszmélyi út 13.
tel: 06-30-1842142

Alkalmak

kedd: 17:00 – FB
(Hollós Korvin Lajos u. 10.)
szerda: 18:00 – FB
(Neszmélyi út 13.)
csütörtök: 18:30 – FB
(Wesselényi u. 54.)
vas.: 10:30 – IT

DEBRECEN

Kapcsolat: Sikó Mihály
Kinizsi u. 84/A.
tel: 06-20-5232147

Alkalmak

csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat: Bencs Miklós
Kossuth u. 13.
tel: 06-70-3285471

Alkalmak

csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 17:00 – IT

MISKOLC

Kapcsolat: Szőke Imre
Kartács u. 1.
tel: 06-46-412558

Alkalmak

szerda: 17:30 – FB
vas.: 9:30 – GYA, 10:30 – IT,
12:00 – IB

KÁRPÁTALJA

BARKASZÓ

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak

péntek: 18:30 – FB
vas.: 10:00 – GYA, 11:00 – IT,
12:30 – IB

BEREGSZÁSZ

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnickij 52.
tel: 380-99-4562471

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
vas.: 10:30 – IT, 12:00 – GYA

BÚCSÚ, RAFAJNA, GÁT

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

IZSNYÉTE

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak

kedd: 18:00 – IB
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 14:00 – IT

UNGVÁR

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak

vasárnap: 15:00 – IT

ZÁPSZONY

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
vas.: 9:00 – IT, 12:00 – GYA,
17:00 – IB

ERDÉLY

BRASSÓ

Kapcsolat: Simon Szabolcs
Bd. Victoriei 2 Bl.40/A Ap.12
tel: 0744-307-550

Alkalmak

vasárnap: 12:30 – IT

CSÍKSZEREDA

Kapcsolat: Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
tel: 0723-332-053

Alkalmak

kedd: 19:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY

Kapcsolat: László Lehel
Május 1 utca, 1/A
tel: 0723-630-793

Alkalmak

szerda: 18:00 – FB
szombat: 17:00 – IB
vas.: 10:00 – IT, 16:00 – GYA,
17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY

Kapcsolat: Tamás Sándor
tel: 0723-332-053

Alkalmak

csütörtök: 14:00 – FB

KOLOZSVÁR

Kapcsolat: Szász Attila
Str. Otetului 18A
tel: +40 723 368 408

Alkalmak

vas.: 10:00 – IT, 12:30 – RA

MAROSVÁSÁRHELY

Kapcsolat: Molnár Sándor
Str. Jiului 7.
tel: +40 365 738 317

Alkalmak

kedd: 17:00 – IB
csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 15:00 – FB

PETROZSÉNY

Kapcsolat: Zólya Csaba
tel: 0723-395-260

Alkalmak

péntek: 11:00 – FB

RAVA

Kapcsolat: László Lehel
tel: 0723-630-793

Alkalmak

vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY

Kapcsolat: Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550

Alkalmak

szerda: 18:00 – FB
csütörtök: 18:30 – IB
péntek: 18:30 – GYA
vasárnap: 10:00 – IT

SZÉKELYUDVARHELY

Kapcsolat: Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A
tel: 0726-265-566

Alkalmak

szerda: 19:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 18:00 – FB

SZOVÁTA

Kapcsolat: Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B
tel: 0722-573-019

Kapcsolat: Kovács Kálmán
M. Eminescu utca K1/7
tel: 0740-483-684

Alkalmak

szerda: 19:00 – FB
csütörtök: 17:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 11:30 – FO

VULKÁN

Kapcsolat: Zólya Csaba
Str. Carpati 2.
tel: 0723-395-260

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
péntek: 17:00 – RA, angol GYA
vas.: 9:30 – IT, 11:30 – román IT

Rövidítések

FA – férfialkalm

FB – felnőtt bibliaóra

FO – fórumbeszélgetés

GYA – gyerekalkalom

IB – ifjúsági bibliaóra

IT – istentisztelet

RA – román nyelvű alkalom

Szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt!

Bódás János

Titok

*Azt látjátok, hogy gondtalan vagyok
s kérditek: a szemem mitől ragyog?*

*Mi visz előre? Nincs rajtam teher?
Mért lebegek, mint akit szárny emel?*

*Gyermek, asszony, munka, kenyér, lakás,
tüzelő, orvos, cipőtalpalás,*

*számla és részlet... bűn, gond, szenvedély...
Hogyan bírom mindezt oly könnyedén?...*

*Mi a titkom?... Honnan van az erő?
... Titkom és erőm egyedül csak Ő,*

*Ő, ki elvette minden terhemet,
Ő véd, vigasztal, táplál és szeret.*

*Könnyű menni, ha köves is az út,
vére a kőre hullt s ott megaludt.*

*Piros szőnyeg lett lábaim alatt.
El nem botolhat, ki rajta halad.*

*Könnyű menni, hisz Ő lépked elől
s Előtte a lehetetlen ledől.*

*Könnyű menni, hisz a tövises ág
mindig csak az Ő szent arcába vág!*

*Könnyű menni, hisz rajta a teher
s a vétkeimért is majd Ő felel.*

*Könnyű menni, mert Ő utat nyitott...
Tudjátok most már... Ím ez a titok!*